

L'ILLA

REVISTA DE LLETRES

L'ILLA 62 | PRIMAVERA 2013 | 1€

DOSSIER:

**Viatge al passat
a bord de la literatura**

PERFIL:

Erri De Luca

ENTREVISTES:

**Alexandre Bataller
Òscar Borràs**

EXTRACTE:

'Café del temps'

EL RETROVISOR:

**Al Tall. Música per a
un poble**

Francesc Puigpelat

Premi de Novel·la
Ciutat d'Alzira

Atrapats en la història

La primera cosa que ens ensenya la història –és a dir, l'estudi de la història– és que dels temps passats podem extraure sempre arguments per a comprendre l'actualitat i formular judicis que ens ajuden a afrontar amb garanties d'èxit el futur. Per desgràcia, una mirada a la història ens fa concloure

també que, sovint, les societats són incapaces de resoldre positivament les errades comeses i, en conseqüència, es troben, ara i adés, condemnades a repetir conflictes idèntics en èpoques diferents. Sobretot, quan les coses van bé. Quin dirigent s'atreveix, aleshores, a fer cas dels pronòstics que auguren que la pròxima crisi es gesta en les

decisiones no encertades que es prenen en temps de bonança?

I no obstant això, la veritat –o la història– és la que és. L'enriquiment ràpid i acumulat sense escrúpols, l'ambició i el poder per dominar els altres, la confiança cega en el monocultiu o en la construcció desenfrenada ja sabem com acaben, i no d'ara, sinó des de fa mil·lennis: és a dir, amb la mort de la gallina dels ous d'or. Però a pesar de la fiabilitat i la senzillesa de la lliçó, ens encabotem reiteradament a mostrar, amb fets, que no l'acabem d'assimilar. I, fins i tot, en èpoques de crisi tornem a aplicar receptes de provada ineficàcia històrica com, per exemple, retallar per on no hauríem de fer-ho.

Aleshores, els mateixos que han provocat la crisi pretenen convèncer-nos que hi ha prioritats, sobretot econòmiques, i que la resta són activitats supèrflues o no tan necessàries. Sí, evidentment, són activitats, potser, molt nobles, però per a què serveix la filosofia? I la literatura?

I la cultura en general? I l'educació? Per què no s'ha d'ensenyar igualment amb menys mestres i menys recursos? I... naturalment, amb idees i ments tan brillants poca cosa podem esperar. La història ens ho torna a exemplificar: només eixirem del pou si apliquem la raó, perquè les societats progressen si apliquen mesures correctores i adequades amb efectes positius. Llegir els clàssics no és només un entreteniment. Són clàssics precisament perquè mantenen l'eficàcia i la vitalitat. Descobrir, retornar o reinventar *Macbeth*, per exemple, no és cap joc –o no és només un joc–, com tampoc en èpoques convulses ho és potenciar la literatura històrica i propiciar un debat sobre les causes que ens han portat com a societat a trobar-nos on estem. Ignorar això o negligir-ho és suïcida, perquè és condemnar-nos a repetir el passat i viure, com ho feia un personatge de pel·lícula, atrapat en el temps: és a dir, atrapats en la història.

Josep Antoni Fluixà ■

SUMARI

3 Perfil

Erri De Luca
Carol Borràs

4 L'opinió de la crítica

5 La proposta més salvatge de Josh Bazell

Maria Villalba

6 Flaixos

9 Qüestionari

Alexandre Bataller
Cristina Martínez

10 Entrevista

Òscar Borràs
Beatriz Tortosa

12 Extracte

'Café del temps'

13 La terrible ombra d'un secret

Marina Vera

15 Dossier:

Viatge al passat a bord de la literatura

Julio Cànovas

20 Quaderns d'animació lectora

Com trobar
les millors lectures?
Ade Cabo

21 Premi Llegir Resurrecció

22 Simpàtic homenatge a un extraterrestre mític

Sandra Capsir

23 Ressenyes

29 Grup Bromera

30 El retrovisor

Fins sempre, Al Tall
Víctor Maceda

L'Illa 62 és una invitació per a viatjar en el temps, segles enrere, a través de la novel·la històrica. Les destinacions són l'Escòcia de *Macbeth*, la costa irlandesa on s'enamoren Tristany i Isolde, la Barcelona del setge de 1714... A més, en el «Dossier» us animem també a redescobrir, entre altres, l'Egipte dels faraons amb Mahfuz i l'imperi otomà amb Pamuk, així com la València de Joanot Martorell o la de la Guerra de les Germanies, amb Silvestre Vilaplana i Josep Lozano. Molt més recent, però també històric, és l'adéu del grup Al Tall, a qui dediquem el «Retrovisor» recordant el llibre *Al Tall. Música per a un poble*. I per a records, els de Vicent Andrés Estellés, que donen vida a unes memòries imprescindibles en ple Any Estellés. En el «Qüestionari» i l'«Entrevista» trobem dos apassionats de l'educació: Alexandre Bataller, que reivindicava el goig d'ensenyar en *Llibre del professor*, i Òscar Borràs, que demostra amb *La fórmula* que la felicitat està més prop del que sovint pensem. Erri De Luca protagonitza el «Perfil» amb la seua quarta novel·la a Bromera, mentre que Josh Bazell s'arrisca amb una segona combinació explosiva d'acció i humor després d'*Esquivant la mort* i Benjamin Black se supera amb *Venjança*. Entre altres novetats, al llarg d'aquesta revista també descobrireu el nou cas de la popular mossa d'esquadra Wendy, la divertidíssima proposta de Pasqual Alapont i, per descomptat, les obres guanyadores dels Premis Literaris Ciutat d'Alzira 2012.

Marta Estrelles

Erri De Luca

El crim del soldat

Erri De Luca

Trad. Albert Pejó

Bromera, 2013

El primer que veus d'Erri De Luca són uns ulls d'un color blau intens, corprenedors, amb una mirada que deixa intuir una personalitat intensa i envoltats de fines arrugues que denoten un home que atresora experiència. Més bé silenciosos, de moviments pausats però decidits. Les seues paraules són sempre mesurades, quasi involuntàriament, tenen un significat que transcendeix la paraula pronunciada. Parla amb la seguretat que li aporta la seua experiència vital quasi al límit, de qui ha viscut engolint-se la vida, de qui posseeix conviccions fermes i clares ja des del «vèrtex de l'existència pel qual ens precipitem» que és per a ell la infantesa.

Nascut a Nàpols el 1950 (ambdós fets determinen molts dels seus temes literaris), ha sigut activista polític del moviment revolucionari *Lotta Continua*, operari, conductor de camions en la guerra de Iugoslàvia, traductor de l'hebreu i, finalment, escriptor, i sempre apassionat de la muntanya. Va començar a publicar quan tenia prop de 40 anys, però assegura que escriu des de sempre, fruit de la influència de son pare –lector fervorós– i perquè ha sigut per a ell «la millor manera de sentir-se acompanyat». Nomenat pel *Corriere della Sera* autor de la dècada, ha rebut els premis Laure Bataillon, France Culture i Petrarca, i és un personatge de referència en l'àmbit cultural italià i, cada vegada més, a escala internacional.

Obra i personalitat captivadores

No és persona d'afalacs, argumenta que no acaba d'entendre la maquinària que l'envolta. Ell solament fa el seu treball, diu, escriure. La seua literatura és un reflex fidel de la seua personalitat. Encisadora per a encabir en tan poques paraules tot un món que s'intueix amb cada línia, amb una prosa poètica treballada (però gens impostada) i alhora accessible, capaç de suggerir vides

Amb una prosa poètica treballada (però gens impostada) i alhora accessible, De Luca és capaç de suggerir vides paral·leles, universos interiors captivadors

paral·leles, universos interiors captivadors que fan seguir imaginant l'esdevenir d'uns personatges polítics, polièdrics, quan s'acaben les poques pàgines dels seus llibres.

Així és també *El crim del soldat*, l'últim títol de De Luca en Bromera després d'*El pes de la papallona*, *El dia abans de la feli-*

Carol Borràs ■
citat i Els peixos no tanquen els ulls. Ací contraposa dues visions antagòniques sobre la guerra a través de la relació entre un pare i la seua filla: la de l'home, vell criminal de guerra nazi que creu que l'única errada va ser la derrota –si no, els criminals haurien sigut els altres–, i la de la filla, que es debat entre el deure d'atendre'l i la repulsió que li genera el fet que l'obediència del pare el portara a cometre crims repugnants.

Erri De Luca té una mirada que condensa una vida intensa.

Fotografia portada: Francesc Puigpelat

Fotografia: Marta Estrelles

L'ILLA 62 | PRIMAVERA 2013

L'illa és una publicació d'Edicions Bromera, coordinada per Josep A. Fluixà i dirigida per Marta Estrelles.

Col·laboradors

Carol Borràs, Ade Cabo, Sandra Capsir, Julio Cànoves, Gonçal López-Pampló, Enric Lluch, Víctor Maceda, Cristina Martínez, Beatriz Tortosa, Marina Vera i Maria Villalba

Consell assessor

Pasqual Alapont, Josep Ballester, Jeremies Barberà, Salvador Bataller, Isidre Crespo, Josep Gregori, Víctor A. Oroval, Josep Palàcios, Enric Salom i Enric Sòria

Correcció lingüística

Mar Aranda, David Morell i Maria Viu

Coodinació tècnica

Xavier Tortosa

Disseny gràfic

Carles Barrios

Maquetació

Carles Barrios, Eva Bueno i Susana Fraguas

Redacció i administració

Apartat de correus 147, 46600 Alzira (Ribera Alta), telèfon 962 402 254
www.bromera.com
illa@bromera.com

Contractació de publicitat

comercial@bromera.com

Impressió

Artes Gráficas del Mediterráneo

Tirada

45.000 exemplars

Amb la col·laboració de:

ISSN: 1134-8666 / DL: V-166-1990 / PVP: 1 €

L'illa no s'identifica necessàriament amb els articles dels seus col·laboradors, ni els torna els originals no sol·licitats. L'illa autoritza la reproducció dels seus articles si se'n fa esment de la procedència.

L'OPINIÓ DE LA CRÍTICA

«Un pas més enllà d'on acabava la ploma de Shakespeare. Arriscat. Puigpelat, però, fa la seua aposta. I guanya. [...] Agafa amb cura una obra mestra en vers i en fa una seqüela digníssima en prosa, lluny de misteris de sèrie B i d'excuses literàries. [...] Una obra a estones impecable, d'altres, simplement molt bona.»

CARLES FENOLLOSA, blog *Això és com tot*
Març de 2013

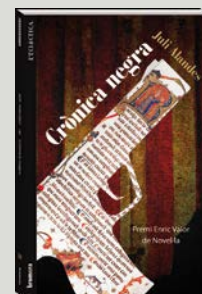
«En una ostentació de destresa tècnica i d'imaginació desbordant, Mikkel Birkegaard crea una trama dinàmica i ben construïda, una novel·la que atrapa el lector des del primer instant, el qual ha de seguir forçosament el relat i admirar com van encaixant les peces en mans d'un autèntic prestigiador de la nova fornada de novel·listes nòrdics.»

JOSEP PALOMERO, *El Periódico Mediterráneo*
Novembre de 2012

«Una història amb moltes capes on la serietat i la cultura són una mirada desinhibida, gràcies a la ironia. Tot plegat, *Crònica negra* és una obra que arrisca i toca molts temes, amb uns resultats òptims. Dignes de llegir i valorar.»

FRANCESC CALAFAT, *El País*
Febrer de 2013

«Una nova aventura d'en Kai, un dels antiherois més interessants d'aquests temps obligat a compartir la seva vida amb en Coolman, un superheroï que només ell pot veure. [...] Gaudiu dels malentesos que li aporten els escassos coneixements de l'anglès. Per a riure a pleret!!!»

ROSA MUT, *Cavall Fort*
Desembre de 2012

«L'admiració per les princeses no passa mai de moda, i [...] cada any s'editen nombrosos llibres infantils sobre aquestes, alguns d'ells, de dubtosa qualitat. Com en tot, sempre hi ha excepcions, i el conte infantil del qual us vull parlar avui, n'és una. El títol ja n'augura el contingut: *Les princeses també es tiren pets*. [...] Es tracta d'un àlbum il·lustrat, senzillament, impagable!»

MÒNICA ROJO, *Diari digital 50x7.com*
Gener de 2013

La proposta més salvatge de Josh Bazell

Wild Thing (Bèstia)

Josh Bazell

Trad. Ferran Ràfols

Bromera, 2013

Maria Villalba ■

Alguns ja vam conèixer el doctor Lionel Azimuth en una altra novel·la, *Esquivant la mort* (Bromera, 2009), però en aquesta ocasió es feia anomenar doctor Peter Brown i treballava en un hospital de Nova York. És un dels inconvenients d'estar perseguit per la màfia, que un es veu obligat a mantenir-se fora de circulació i no pot utilitzar el seu nom vertader (que, d'altra banda, tampoc és Peter Brown...).

Wild Thing (Bèstia) comença un temps després dels embolics en què el protagonista es va veure implicat a Nova York. Azimuth treballa ara com a metge en un creuer –una faena per a la qual no solen fer-te massa preguntes– quan rep una oferta de treball ben estranya d'un multimilionari. Com que no és fàcil trobar faena quan ets un testimoni protegit i et jugues la vida si et descobreixen, es veu obligat a acceptar-la. Encara que l'encàrrec incloga la recerca d'un suposat monstre que viu en un llac a la regió de les Boundary Waters, a Minnesota, i la companyia d'una paleontòloga extremadament sexy anomenada Violet Hurst (no cal dir que tampoc és recomanable, quan t'amagues de la màfia, establir relacions massa estretes amb ningú).

Així que aviat ens trobem immersos en un paisatge natural exuberant –ple de llacs, aiguamolls, canals i boscos frondosos–, però també lleugerament angoixant i claustrofòbic. Lionel i Violet acudeixen al campament de Reggie Trager per formar part de l'estrambòtica expedició que intentarà demostrar l'existència del monstre aquàtic, en la qual trobaran també un famós cantant, una parella d'ancians rics i un empresari oriental amb el seu germà discapacitat psíquic. Tot això sense comptar l'àrbitre, que resultarà ser una personalitat políti-

ca molt coneguda, ni més ni menys que Sarah Palin.

Intriga amb bona dosi d'ironia

És ací quan l'autor desplega totes les seues habilitats per a fer d'un argument aparentment insuls una novel·la que destil·la ironia pels quatre costats, que en ocasions fa que el somriure del lector esdevinga un riure obert, i que és capaç de crear acció a partir d'una situació estàtica, com és la d'un grup de persones que passen uns dies juntes en un campament. I és que Josh Bazell no

El doctor Lionel transmet sensació de perill –no debades és un antic assassí a sou de la màfia– i tendresa a parts iguals, és un seductor que captiva amb la seua gosadia

deixa cap tema sense tocar en aquesta història d'intriga i aventures. Així, en aquestes pàgines podem trobar des d'esmolada sàtira política fins a consciència ecològica, tot amanit amb una quantitat ingent de documentació sobre els temes més diversos que Bazell sap intercalar en el text amb una lleugeresa magistral. La profusió de les notes al peu de pàgina s'agraeix francament en aquesta obra. Sense despistar el lector de la història que està llegint, algunes

vegades són comentaris que mostren el vessant còmic de qualsevol situació; d'altres, il·lustren el passat del protagonista, i moltes altres, simplement completen la informació sobre el tema que es tracta, siga genètica, medicina o paleontologia. No pots deixar-les de banda perquè de seguida t'adones que, si ho fas, et perds informació interessant.

El protagonista, el doctor Lionel/Peter, és l'autèntic vertebrador d'aquesta novel·la divertida i absorbent. Transmet sensació de perill –no debades és un antic assassí a sou de la màfia– i tendresa a parts iguals, és culte i enginyós, seductor i protector, un heroi-antiheroi que captiva el lector amb la seua gosadia.

En definitiva, es tracta d'una novel·la absolutament recomanable, com ja ho va ser la primera obra de Bazell. Una lectura fresca i original que, a més de fer passar una bona estona a aquell que s'acosta a les seues pàgines, segur que el fa aprendre alguna cosa curiosa, com per exemple que una dent arrancada pot tornar a implantar-se i funcionar perfectament, com si no s'haguera mogut mai del lloc.

Bazell ens ofereix un còctel irresistible d'acció, humor i violència.

Les històries de la Història

Enric Lluç

—No us oblideu mai —la veu del professor Reglà va sonar cerimoniosa— que l'autèntica Història la fa la gent humil. El poder disposa i ordena, però qui obeeix o no, és sempre el poble pla. En resum, és la gent senzilla qui fa la Història en majúscules. Oi que m'enteneu?

Potser per aquella anècdota, a l'hora de fer allò que genèricament s'anomena narrativa històrica, m'he sentit més atret pels personatges de tercera divisió —pel poble pla, que deia el professor Reglà— que pels noms altisonants que solen aparèixer en els llibres de text.

He d'aclarir que no resulta, en absolut, una tasca fàcil. Quan et plantejes enllestir un projecte de novel·la de caire històric, el treball previ d'investigació, la recerca de fonts documentals, la preocupació constant per evitar anacronismes, la introducció d'elements de ficció que no xerriquen dins l'argument, la versemblança del llenguatge emprat, l'ambientació correcta, la coneixença dels costums i, fins i tot, de la psicologia dels personatges, són aspectes que s'han de tenir molt en compte abans de picar la primera línia. Però, també, l'equilibri exacte entre la documentació pura i dura i la recreació d'un argument que enganxe el possible lector amb els fils invisibles d'allò que li pot resultar pròxim, interessant i alhora enriquidor.

I és que no s'ha d'intentar fer Història en el sentit estricte de la paraula, sinó que sense perdre de vista la fidelitat als fets reals, la Història ha de ser la base sobre la qual escriure una novel·la engrescadora. Una novel·la com *El retorn de Macbeth*, l'últim Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira, o com *Crim de Germania*, *Dies d'ira*, *Pana negra* o *L'estany de foc*, entre altres títols que ens acosten les històries de la nostra Història.

FLAIXOS

2013, Any Espriu

La Generalitat de Catalunya ha designat el 2013 com l'«Any Espriu» per retre homenatge a un dels màxims exponents de la literatura catalana contemporània i difondre el seu llegat més enllà de les nostres fronteres. Un dels seus objectius és impulsar la lectura i l'actualització de la seua obra, mitjançant la participació dels creadors i les institucions de la cultura i de l'ensenyament, així com els mitjans de comunicació. De fet, l'Any Espriu tindrà un caràcter cultural, cívic i participatiu i s'estan organitzant activitats nombroses i ben diverses que van més enllà de l'àmbit cultural. Podeu consultar-les en el web www.anyespriu.cat.

Centenari d'Amat-Piniella

Quan es compleixen 100 anys del naixement de Joaquim Amat-Piniella, diverses institucions han dissenyat un programa ampli i divers a través del qual reconèixer aquest autor, símbol i testimoni del seu temps, i difondre la seua obra. Escriptor de carrera prometedora i home compromés amb el seu país i la llibertat, va estar reclòs al camp de concentració de Mauthausen, experiència que cristal·litzà en la novel·la *K. L. Reich*, un clàssic sobre els camps de concentració. També va viure en la postguerra moltes de les sensacions que retrata en el llibre de relats inèdits *Retaule en gris*. Més informació: www.la-sequia.cat/centenari-amat-piniella.

Trobades amb escriptors en YouTube

Les sessions d'encontre entre escriptors i alumnes que tradicionalment organitza la Biblioteca Valenciana al monestir de Sant Miquel dels Reis ja es poden seguir des de YouTube. Amb l'objectiu d'aprofitar la difusió que proporciona la Xarxa, en el canal oficial www.youtube.com/user/BVValencianaNP, es poden veure les declaracions, els consells i els comentaris d'autors com Paco Roca, Isabel-Clara Simó i Laura

DUBTES

Què diu de la nostra societat que tanque la mítica llibreria Catalònia de Barcelona després de quasi noranta anys d'activitat i en el seu local s'instal·le una nova hamburgueseria de la cadena McDonalds?

El tancament de llibreries com Catalònia, Proa Espais i Robafaves —aquest, encara provisional— o la desaparició d'espais culturals com Espai Mallorca són les últimes convulsions d'una crisi terrible o l'inici de la fi d'una era en el món de la cultura?

Davant la dada esborronadora del baròmetre d'*Hàbits de lectura i compra de llibres 2012*, que assegura que el 68% dels espanyols que descarrega llibres electrònics no paga per aquests continguts, quins estímuls poden tenir les editorials per a publicar llibres en format digital?

En un context en què impera la cultura del «tot gratuït», podran fer front les empreses generadores de continguts a l'augment de l'IVA fins al 2,1% en els llibres digitals?

Gallego, i s'hi aniran afegint els d'autors com Silvestre Vilaplana, Carles Cano i Pasqual Alapont a mesura que tinguen lloc les trobades. A més, el canal té l'opció de subscriure-s'hi per tal d'estar al dia de les novetats de la institució.

Nova directora de la Institució de les Lletres Catalanes

Laura Borràs ha substituït Oriol Izquierdo al capdavant de la direcció de la Institució de les Lletres Catalanes. Borràs és llicenciada en Filologia Catalana, professora a la UB i va desplegar una activitat desbordant durant l'any passat com a comissària de les commemoracions dedicades als escriptors Joan Sales, Pere Calders i Avel·lí Artís Gener, Tísner. A més, dirigeix *Hermeneia (LIT@TIC)* i és especialista en l'aprofitament de les noves tecnologies per a projectar localment i globalment el patrimoni literari català.

Sancions solidàries

En època de crisi, són diverses les biblioteques que substitueixen les tradicionals sancions als usuaris que es retarden en la devolució d'un llibre per l'obligació de portar aliments perdurables per a famílies necessitades. La iniciativa s'ha dut a terme amb èxit a Múrcia, Santander, la Corunya, Saragossa, Alzira... Així, les biblioteques demostren que no són simples magatzems de llibres, sinó centres actius i atents a les necessitats dels lectors i la ciutadania.

Nou diari per micromecenatge

La Veu del País Valencià és el nou diari digital que ofereix informació íntegrament en valencià. Tot i que els continguts es publiquen en obert, aquest projecte comunicatiu necessita la cooperació dels lectors a través del micromecenatge amb l'aportació mínima d'un euro al mes. A més de les

«Escriure és declarar la guerra al món. I encara més si ho fas des d'una llengua minoritària, i el que és pitjor, minimitzada.»

XABIER LÓPEZ
Qué leer

«De vegades cal canviar la pregunta. Canviar de resposta és una evolució; canviar de pregunta és una revolució.»

JORGE WAGENSBERG
Mi biblioteca

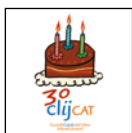
«La voluntat de ser un país i mostrar al món una identitat passa per la cultura. Si no, què és un país? Els preus que et pot oferir?»

GERARD QUINTANA
Presència

«M'inquieta perquè estan desapareixent llibreries i editorials, és com regar la terra amb sal.»

ESPERANÇA CAMPS
El País

tradicionals àrees d'informació, incorpora les seccions participatives ValenXarxa (connexió amb altres publicacions a la Xarxa), EspaiCívic (per al món associatiu) i ParticiVeu (participació directa dels lectors). A més, té una secció de llibres i una sensibilitat especial vers el món de la cultura i els llibres. Podeu visitar el diari en www.laveupv.com.

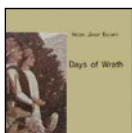
30 anys de Clijcat

El Consell Català del Llibre Infantil i Juvenil celebra tres dècades dedicades a la difusió i la promoció de llibres per a infants i joves. La seua tasca ha fet possible la publicació de la revista *Faristol*, el Municipi Lector (programa de motivació a la lectura), el Saló del Llibre Infantil i Juvenil, els premis Atrapallibres i Protagonista Jove, activitats comunes amb l'OEPLI, exposicions, congressos... Un dels objectius d'aquesta associació és combatre la manca de presència de LIJ en els mitjans de comunicació.

Convocatòries literàries

Es convoquen els Premis Alfons el Magnànim «València» 2013 i els XXXII Premis Literaris Ciutat de Xàtiva. Els primers estan dotats per la Diputació de València amb 20.000 € en la categoria de narrativa i amb 10.000 € en la de poesia. D'altra banda, l'Ajuntament de Xàtiva organitza el Premi Blai Bellver de Narrativa, dotat amb 9.000 €, i el Premi Ibn Hazm de Poesia, dotat amb 4.000 €. Els terminis de participació acaben el 30 de juny i el 15 de juny, respectivament.

Dies d'ira, en anglès

La novel·la de Vicent Josep Escartí *Dies d'ira* acaba de ser traduïda a l'anglès i publicada als Estats Units sota el títol *Days of Wrath* per Publications of eHumanista. *Dies d'ira* va guanyar el Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira l'any 1991 i recentment ha estat relançada en la col·lecció de literatura històrica juvenil «Esguard».

Els + venuts

1
El retorn de Macbeth
Francesc Puigpelat

2
El crim del soldat
Erri De Luca

3
El dia que en Gluck va arribar a la Terra
Jordi Sierra i Fabra

4
Coolman i jo. Tots a cobert!
Rüdiger Bertram

5
Poemes i narracions (Antologia)
Salvador Espriu

6 Les princeses també es tiren pets
Ilan Brenman

7 Venjança
Benjamin Black

8 Històries del paradís («Portàtil»)
Xavi Sarrià

9 Primers contes
Enric Lluç

10 Sota les pedres
Dolors Garcia i Cornellà

Implica't amb VilaWeb

0,16[€]

preu del diari d'avui

vull pagar / no vull pagar

**Perquè el futur de la premsa ja no es juga
al paper, sinó a les pantalles**

**Perquè el futur del país vol mitjans
més independents, forts i participatius**

Apunta-t'hi!

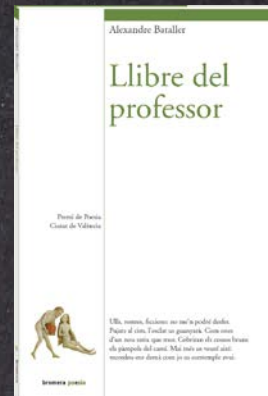
+VilaWeb

www.mesvilaweb.cat / suport@mesvilaweb.cat

Alexandre Bataller:

«Aquest poemari reivindica el goig d'ensenyar»

Llibre del professor
Alexandre Bataller
Bromera, 2013

Llibre del professor és una mirada poètica formada al llarg de vint-i-tres anys, el temps que Alexandre Bataller ha dedicat a la docència en secundària. Un poemari guanyador del Premi Roís de Corella que parla de la història d'amor entre els professors i l'educació.

Es tracta d'una mena de diari?

L'origen són escrits dietarístics que vaig fer al llarg d'una vintena d'anys, però el resultat final són cinquanta poemes que mostren la mirada del professor cap al prodigi de la seua faena. Des de l'emoció del primer dia fins a la separació última, el curs escolar esdevé la imatge del cicle de la vida.

T'ha servit de teràpia?

Aplegar els poemes en un únic llibre sí que ha estat un exercici per a combatre

la nostàlgia d'haver abandonat, almenys provisionalment, les aules de secundària. Reconec que el centre escolar és el tauler on he jugat, segurament, les partides més intenses de la meua vida.

«L'institut és el tauler on he jugat les partides més intenses de la meua vida»

Així, els records de la docència són positius...

Per descomptat. De fet, he pretés eternitzar els instants de joia viscuts. *Llibre del professor* és un homenatge als ensenyants, a la seua bella història d'amor amb l'educació.

Per què en vers?

El vers s'ha imposat per la meua forma de veure el món, però despulle la llengua d'artificis retòrics i empre instruments expressius que integren narrativitat i dialogisme i, fins i tot, poemes en prosa.

Altres professors poden identificar-se amb els poemes?

Sens dubte, perquè s'hi descriuen sentiments universals: la il·lusió, el compromís docent, la por, el pas del temps o el combat contra la impostura. El rerefons de l'escenari escolar comporta unes vivències que són comunes a qualsevol docent, de la primera classe a la jubilació.

Quin protagonisme hi tenen els alumnes?

El professor, els alumnes i la combinació del coneixement compartit, la llengua i la creació literària, són els vèrtexs del triangle pedagògic. Amb ells compartim l'experiència, el desig i l'amor pel

saber. Els alumnes són l'objecte i el destí del nostre treball i, per tant, han estat agents provocadors de molts dels versos i, en algun cas, també destinataris.

Hi ha alguna anècdota que t'haja marcat especialment?

La meua intenció no ha estat narrar uns fets viscuts. Empre l'anècdota per a transcendir-la. Persones, llocs i referents literaris compartits, un gest o una mirada, un jove llegint o fent ús de la llengua, tot plegat són materials de l'experiència que el poema crea i ordena.

20 anys després, què ha canviat?

Fa vint anys érem més joves. Allò que ha canviat són els contextos, els alumnes tenen sempre la mateixa edat i som nosaltres els qui afrontem les situacions de diferent manera. Com diu Ferrater, «passats vint anys» suren els temes dels poemes. L'evolució del jo pot trobar-se en alguna postil·la que he hagut d'afegir.

Què diries als que retallen en educació?

Les societats que no prioritzen l'ensenyament caminen cap a l'autodestrucció. La lluita contra la barbàrie, la ignorància i el buit es lliura a diari, com ens recorda George Steiner, a les aules.

Quina qualitat imprescindible ha de tenir un docent?

Ha de provocar el desig per aprendre, contagiar la passió pel coneixement. Ha de ser pacient, sacrificat i perseverant. Entendre l'aula com un espai de revelació. I, per dir-ho amb les paraules de Carles Riba, ha de saber combinar entusiasme, cautela i ironia.

Si no fores professor, series...

Aprenent, escaquista o arxiver. Posats a triar, com aspirava Gil de Biedma, voldria ser poema. En tot cas, només poeta.

Amb aquest poemari, Alexandre Bataller ret un merescut homenatge als ensenyants.

Òscar Borràs:

«L'èxit és aconseguir el que et proposes; la felicitat, estimar el que has aconseguït»

La fórmula
Òscar Borràs Fauquer
Bromera, 2013

Beatriz Tortosa ■

Els adolescents coneixen a les aules i fora del centre fórmules de tota mena: fórmules químiques, matemàtiques, contra l'acne, algunes de miraculoses per a aconseguir el xic o la xica dels seus somnis... Però on poden trobar la fórmula de l'èxit? Apropar-se a l'èxit o a la felicitat pot convertir-se en una tasca feixuga per a un adolescent amb les hormones dislocades i un futur incert, però res més lluny del que proposa Òscar Borràs amb *La fórmula. De l'adolescència a la felicitat*. Es tracta d'un llibre d'autoajuda per a joves que es fan preguntes sobre la seua vida i la seua felicitat, i per a adults que encara continuen fent-se-les o volen ajudar-los a esbrinar les respostes.

L'autor de *La fórmula*, Òscar Borràs, té 33 anys i és professor de secundària. Un dia, a classe, un grup d'alumnes li va plantejar aquesta qüestió: què és la felicitat? Aquell va ser el punt de partida d'un projecte que va començar sent un PowerPoint i ha acabat convertit en un llibre que pretén abocar llum sobre què significa tenir èxit i ser feliç, unes pàgines a través de les quals vol facilitar la fórmula de la felicitat a tots els lectors, i en les quals Borràs conta «tot allò que m'hauria agradat que m'expliquessin ara fa 15 anys».

A la recerca de la identitat

Si la infantesa és una etapa cabdal en la formació del caràcter de les persones, se-

gons explica Òscar Borràs, «en l'adolescència, enmig d'aquest batibull hormonal i mentre puges i baixes aquesta muntanya russa emocional, pren forma una de les coses més importants d'aquesta vida: la nostra identitat. De com sobrevivim a l'adolescència sobreviurem a l'etapa adulta». En aquesta obra, Borràs analitza totes aquelles preguntes que preocupen els adolescents a partir de qüestions escoltades als seus propis alumnes, una generació no molt llunyana de la seua però que sí que se'n diferencia perquè «abans es tenia més respecte cap a les persones més grans i no s'havia de motivar per estudiar i treure bons resultats a l'institut». D'altra banda, també observa Borràs, no es rebien «la gran quantitat d'estímuls que els adolescents actuals reben per part de les noves tecnologies o la potent indústria de l'oci». Amb tot, l'autor ens recorda Sòcrates quan deia que la joventut de l'època eren uns tirans, contradeien els pares, devoraven el menjar i faltaven al respecte als seus professors. «Fa molts segles que la joventut mai és la que era, cada generació es queixa de la següent i això forma part de la condició humana. Ara bé, quan parlem de crisi de valors dels joves, no és més que un reflex de la crisi de valors de la societat, per tant, si volem solucionar la crisi dels joves, primer hem de crear uns nous valors els adults, posar-los en pràctica i només mitjançant

l'exemple tindrem la credibilitat suficient per a traspasar-los.»

Cotxe, mòbil, rotllo o... l'estima.

La fórmula de l'èxit que proposa Borràs combat aquests estímuls potencials que els arriben des de fora de les aules i que aposten per un èxit ràpid, fàcil i efímer. El *coach* recorre a la seua experiència per a certificar la necessitat de buscar la fórmula de la felicitat més enllà d'aquests estímuls, ja que argumenta que els joves ho tenen més clar del que ens sembla als adults: «En el seu interior, encara que et diguin que els seus desitjos són comprar-se un Ferrari i sortir per la televisió, saben que no són fórmules vàlides per ser feliços indefinidament, saben que la

«Quan parlem de crisi de valors dels joves, no és més que un reflex de la crisi de valors de la societat»

vida és alguna cosa més que el que els hi plantegen aquests models... intueixen que alguna cosa de la societat actual no funciona. Hi ha un exercici que faig amb els meus alumnes que consisteix a fer que m'escriguin per ordre de prioritat tres dels

seus somnis, mentre escolten una bona cançó que ajuda a reflexionar. El resultat de l'exercici diu molt de les seves mancances, entre un 60% i un 70% expressen el seu desig de ser més estimats o d'estimar. Crec que és prou evident que en el fons sí que saben el que necessiten per ser més feliços».

Ser coach adolescent

L'autor fa més de 10 anys que treballa amb adolescents; a més de professor de secundària, és director d'activitats de lleure infantil i juvenil a l'Escola Esplai de Tarragona, formador de formadors en salut emocional al Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, expert en *coaching* a l'Escuela de Inteligencia de Madrid i *coach* d'adolescents. Una tasca, la d'entrenador o *coach* d'adolescents, en la qual s'està professionalitzant després de la seua trajectòria vital amb aquest sector de la població i que li aporta moltes satisfaccions, perquè segons Borràs, «més que

«Una de les coses més
agraïdes de ser
coach d'adolescents
és que pots ajudar-los
a estimar-se més a ells
mateixos, i aquesta
sensació no té preu»

fer les preguntes adequades, la gran habilitat del *coach* consisteix a facilitar que el jove extregui informació dels seus propis silencis. Una de les coses més agraïdes de ser *coach* d'adolescents és que pots ajudar-los a estimar-se més a ells mateixos, i aquesta sensació no té preu». En el primer llibre de Borràs que es publica en la col·lecció «El Nord», els lectors trobaran respostes a tota mena de dubtes, comentaris, converses que l'autor ha tingut amb

els alumnes. Ara bé, el llibre no recorre a testimonis directes, sinó a reflexions al voltant de la intel·ligència emocional i les habilitats socials. A més, ofereix receptes sobre com desenvolupar-les en aquesta etapa i respon a qüestions sobre si la felicitat depèn dels diners o no, com es pot deixar d'estar trist o d'estar enfadat, i sobre temes com les drogues o el sexe, entre altres.

Òscar Borràs ha abocat en vora 250 pàgines hores i hores de converses, de preguntes i de dubtes per a definir una fórmula que es resumeix en només una vintena de paraules però que representa un esforç important: «L'èxit és aconseguir allò que un es proposa, per molt fàcil o difícil que sigui, i la felicitat és estimar allò que hem aconseguit». Una fórmula bàsica que acostia als adolescents parlant-los el seu propi idioma. Tal com explica ell mateix, «és bàsic per a ser *coach* d'adolescents no oblidar que tu també ho has sigut i donar la importància que ells donen a certes coses, ser sincer i no enganyar-los». Borràs continua fent aquesta tasca a les seues classes, en Internet a través de la seua pàgina de Facebook i ara a través d'un llibre per a *cracks*, adolescents que tenen la maduresa suficient per a buscar la felicitat més enllà de ser el que més lliga a l'institut, el que té el giny més innovador o el que trau més bones notes.

Aquest llibre no conté cap fórmula màgica per a obtenir la felicitat, però sí que ens proporciona unes pautes efectives que encaminaran els adolescents cap a la felicitat i l'èxit. La clau està a saber treballar l'habilitat social, la intel·ligència emocional i el control vital. Són moltes les experiències enriquidores que l'autor ha compartit amb els seus alumnes i que ara donen lloc a *La fórmula*: un llibre del qual poden traure profit molts altres joves i que ens demostra que la felicitat i l'èxit estan més a prop del que sovint pensem.

Òscar Borràs Fauquer (Flix, 1980) és professor de secundària, formador de formadors en salut emocional i *coach* d'adolescents. Precisament, *La fórmula* és fruit de la seua dilatada trajectòria professional amb adolescents.

La fórmula demostra que la felicitat està més a prop del que sovint pensem i, partint de moltes experiències viscudes per l'autor, proporciona pautes efectives que encaminen els joves cap a la felicitat i l'èxit.

Òscar Borràs conta en aquest llibre el que li hauria agradat que li explicaren quan tenia 15 anys.

Café del temps

Café del temps

Joan Borja
Bromera, 2013

Joan Borja fa en *Café del temps* un exercici de llibertat creativa i ens ofereix en l'obra guanyadora del Premi d'Assaig Mancomunitat de la Ribera Alta 2012 un llibre fresc i original que consigna anècdotes, personatges, notícies, records... per a mostrar al lector una ànima feta de paraules, en què els elements quotidians adquireixen nous relleus per mor de l'alquímia literària. Ací us n'ofereixim un tast.

Fragmentarietat

L'assaig és fragmentari. Però és que la vida també ho és.

Vicent Alonso ho formula amb la claredat necessària: «Per la seua fragmentarietat, el dietari i el llibre de poemes s'assemblen més del que es reconeix habitualment». En l'assaig, com en la poesia, el corrent textual pot saltar inopinadament d'un tema a un altre, deslliurat de la tirania que les concepcions unitàries imposen al procés creatiu. I així, sense servituds a la totalitat, els versos d'un poema poden volar tan lliures i autònoms com lliure i autònoma vola l'anotació d'un dietari. [...]

Un colp baix

Ahir va morir Josep Iborra. N'han fet el sepeli avui, en un tanatori asèptic de València, a les tres i mitja. [...] Instintivament, he buscat el seu llibre *Inflexions* a la prestatgeria. N'he retallat un parell de frases i les he copiades al cos dels correus: «La mort és un colp baix de la vida» i «Viure com si avui fóra l'últim dia, i alhora, com si tinguérem tota la vida per davant».

Tinc un record afabilíssim de Josep Iborra, totes les voltes que el vaig tractar a la seua Benissa natal. La fragilitat corporal n'accentuava la delicadesa i la cordialitat. I la veu en calma en revelava l'home bo, que hi convivia, harmònicament, amb els criteris de la raó i la fermesa de les conviccions.

El secret del tribunal de les aigües

Dissabte va vindre a casa l'amic Víctor Labrado [...]. Parla espontàniament amb tal punteria en els adjectius i un tal instint sentenciós que sovint lamenta no poder enregistrar les seues intervencions –si

més no, moltes de les seues expressions. És, de més a més, un hàbil manfasser. [...]

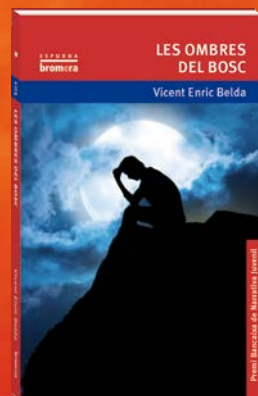
Recorde que, en conversa distesa, Víctor Labrado ha encunyat sentències que no he pogut oblidar. Per exemple: «D'una dona et pots divorciar; d'un fill no mai». O aquesta altra: «La gent que et demana articles no és conscient de com costa escriure: com a voltes t'hi deixes la sang. Tu ja saps que la institució jurídica més antiga d'Europa és el Tribunal de les Aigües, de València, veritat? Però a que no saps per què? Doncs perquè allà no s'escriu: és tot parladet! Per això: per això ha durat tant! Mira: si tu et vols barrallar amb algú, quan et diga qualsevol cosa, demana-li que te la pose per escrit...». Etc.

Tinc amics escriptors, com el Víctor G. Labrado, que són veritables fàbriques de sentències. Parlant –per dir-ho així– segreguen aforismes. I és una sort quan ho fan –és el cas de Víctor– sense escoltar-se amb vanitat: amb afabilitat, intel·ligència i complicitat. També la paraula propicia l'amistat. Ben mirat... De què, si no, és feta l'amistat? En una relació personal, tot allò que no és paraula toca de lluny o de prop el domini de la sexualitat.

La terrible ombra d'un secret

Les ombres del bosc
Vicent Enric Belda
Bromera, 2013

Marina Vera ■

Vicent Enric Belda, autor de *Les ombres del bosc*, ha estat guardonat en tres ocasions en els Premis Literaris Ciutat d'Alzira. La primera, amb *La llegenda de l'amulet de jade*, Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre, que també va ser escollida per als White Ravens, la selecció que fa la biblioteca de Munic de les millors obres infantils i juvenils de tot el món. Va guanyar per segona vegada aquest mateix guardó amb *El secret de Meritxell*, amb què va aconseguir, a més, el Premi Samaruc. I per la seua última novel·la, *Les ombres del bosc*, ha rebut el Premi Bancaixa de Narrativa Juvenil. Tot i ser dades fredes, constaten que ens trobem davant d'un autor que ha demostrat ser capaç de captivar els lectors amb cadascuna de les seues creacions.

Intriga en dosis altes

Això és precisament el que ocorre amb *Les ombres del bosc*, una novel·la tan ben construïda com efectiva, que segueix les directrius de la novel·la policíaca però amb un toc personal –alguna cosa sobrenatural, que no pot explicar-se racionalment, plana sobre tota l'obra– que li dona originalitat i que manté l'interés del lector pàgina rere pàgina amb els molts misteris que amaga.

La trama comença quan el pare Josep, un vell dominic, apareix mort en una basílica del segle XIX a València. És l'1 d'agost i la ciutat sembla que fa vacances, així com bona part del cos de policia. De manera que la jutgessa Sofia Roig i la jove agent Sara Pínter seran les encarregades d'intentar resoldre el cas. La seua recerca les porta a conèixer Sílvia, una jove de dèsset anys que viu a la finca

d'enfront i que amaga més secrets del que sembla, inclosa la mort sospitosa de son pare. Tomas Jenssen, el núvia de la jove, ha fugit de la seua Noruega natal, dels

Alguna cosa
sobrenatural,
que no pot explicar-se
racionalment, plana
sobre tota l'obra i manté
l'interés del lector
pàgina rere pàgina

seus fantasmes i de la seua família gràcies a una beca d'estudis i es veurà també implicat en la investigació, ja que va ser alumne del pare de Sílvia a la universitat.

Tres històries i un misteri

Tres històries i el bagatge personal de cadascun dels personatges principals s'entrecreuen en aquesta novel·la. Tanmateix, les trames són bastant independents i diferents per a no confondre el lector. Ans al contrari, contribueixen a crear una atmosfera densa i plena de misteri, en què la tensió es percep d'una manera cada vegada més palpable i en què sembla a cada moment que alguna cosa terrible està a punt de passar.

Tomas i Sílvia són dues ànimes torturades que a la fi es troben. Ella està en tractament psicològic a causa d'un succés tràgic ocorregut en la seua infantesa. La mort del seu pare, aparentment un suïcidi, afegeix més dolor a la seua vida. De la seua banda, el jove ha

crescut en la família d'un estricte capellà baptista com a fill adoptiu, igual que la seua germana. Amb una mare que no va demostrar mai interès ni afecte per cap dels dos, Tomas i Liv mantien una relació molt estreta que els va despertar sentiments contradictoris en arribar a l'adolescència. Asfixiat pel seu entorn, es trasllada a València i intenta infructuosament fugir dels seus fantasmes. La jove Sara Pínter comparteix pis amb el seu company, el subinspector Fuster, arran del tortuós divorci d'aquest. Tot i que ell intenta acostar-s'hi, ella viu centrada en la seua carrera professional, que desenvolupa amb una dedicació obsessiva. I, per damunt d'aquests fils argumentals que, tot i ser secundaris, són fonamentals i configuren l'ànima de la novel·la, la intriga policíaca: qui va assassinar el pare Josep? Els lectors ja poden preparar-se per a una novel·la absorbent.

Vicent Enric Belda ens endinsa en una trama absorbent i inquietant.

LA VEU

del PAÍS VALENCIÀ

El nou diari digital en valencià/català, fet per valencians, per a vertebrar el País Valencià i contribuir al canvi social des de l'àmbit de la comunicació.

El teu suport econòmic és necessari, des d'un euro (1 café) al mes:

laveupv.com

info@laveupv.com

Fes teua La Veu
corre la veu

agermanat.laveupv.com

SUBSCRIU-TE A MÈTODE

i tria el teu regal!

www.metode.cat

Preu Subscripció anual (4 números l'any): 25€ per a Espanya, 40€ per a l'estranger

Viatge al passat a bord de la literatura

Per evolució natural, les nostres societats són el resultat final de la suma de totes aquelles que ens han precedit. Si més no, som la conseqüència de les decisions preses en el nostre passat i això fa de nosaltres uns éssers intrigats per tot allò que ens ha antecedit en el temps, per saber més del nostre passat, per conèixer-lo i entendre'l, però també per especular al voltant d'aquest.

La novel·la històrica s'ha convertit durant el transcurs dels anys en una eina superlativa d'enfilació de consciències àvids de viatjar pel passat, necessitats d'enrolar-se en un viatge, més o menys inventat (tant fa), i conèixer així una època històrica determinada, més o menys llunyana, on passe qualsevol cosa interessant per a ser contada. Un gènere literari nodridor de ments inquietes, de somniadors, d'esperits aventurers amants de les essències i els misteris de les cultures precolombines, de l'esplendor de la València medieval o de les rebel·lions burgeses de l'edat contemporània. Tot això, sense haver d'obrir un llibre acadèmic d'història, amb l'únic exercici de deixar-se portar per la màgia de la literatura.

Conèixer-nos millor a través de la història

I precisament, les lectures i els lectors de Bromera no són aliens a la novel·la històrica. L'editorial ha estat capdavantera en l'edició d'un munt de títols d'aquest gènere en la nostra llengua. Autors com Josep Lozano ens han conduït per les intrigues més obscures en la cort de la reina Germana de Foix amb el seu *Crim de Germania*, ambientada en una de les èpoques més rellevants de la nostra història col·lectiva. El mateix Lozano, també ens ha transportat a eixa València barroca i quasi

negra de principis del dèu amb l'àgil i encisadora *El Mut de la Campana*. Cal, per descomptat, fer-nos ressò d'un altre autor necessari en aquest camp com Silvestre Vilaplana. L'autor alcoià va aconseguir el Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira de 2003 amb *Les cendres del cavaller*, un text que ens va traslladar a la nostra València del Segle d'Or amb un Joanot Martorell en el final de la seua trajectòria vital i amb un Alfons el Magnànim lluitant per conquerir Nàpols. Si més no, Silvestre Vilaplana va continuar aprofundint en el meravellós Se-

Josep Lozano ens han conduït per les intrigues més obscures en la cort de la reina Germana de Foix mentre que Naguib Mahfuz ens ha capbussat en els enigmes de l'antic Egipte

gle d'Or valencià contant-nos la història de les persecucions de la Inquisició als llibres prohibits amb *L'estany de foc*. Així mateix, un autor com Vicent J. Escartí ens ha fet un recorregut vibrant pels segles XVI, XVII i XVIII mitjançant els títols *Dies d'ira*, *Barroca mort*, *Nomdedéu* i *L'abellerol mort*.

Altres temps, altres cultures

Però a través del catàleg de Bromera també hem pogut viatjar a indrets exòtics llegint Orhan Pamuk, l'autor més important de la literatura turca actual i Premi

L'Egipte dels faraons i la València dels cavallers com Joanot Martorell són algunes de les destinacions on «L'Eclèctica» ens convida a viatjar.

Nobel de Literatura. L'escriptor ens ha deixat obres com *Em dic Vermell*, que ens proposa un viatge fins al segle XVI per a descobrir el desig prohibit del sultà en una època entre l'esplendor i la decadència de l'Imperi Otomà, i *El castell blanc*, en què un jove italià és capturat i venut com a esclau en un mercat turc del segle XVII. Salman Rushdie és un altre dels noms propis de la literatura internacional que va seduir milers de lectors amb *L'encantadora de Florència*, una novel·la magistral que ens endinsa en l'esplendor de l'Imperi Mogol, regnat per Akbar, i, alhora, ens acosta a la Florència dominada pels Medici.

També és imprescindible parlar de l'obra de Naguib Mahfuz, l'únic escriptor àrab guardonat amb el Premi Nobel de Literatura i que ens ha capbussat en els enigmes de l'antic Egipte amb obres com *La maledicció de Ra* o *Akhenaton, el rei heretge*.

Noves propostes per a viatjar al passat

«L'Eclèctica» ens ofereix dos nous títols fascinants que ens transportaran segles enrere basats en dues llegendes de la cultura europea: *Tristany i Isolde* i *El retorn de Macbeth*, de Francesc Puigpelat. El primer és, sense cap dubte, una de les grans llegendes clàssiques de la literatura europea, fins al punt que forma part de l'imaginari col·lectiu d'un grapat de cultures de tot el continent des de l'època medieval. La llegenda ha influenciat un munt d'artistes

durant la història, fins al punt que ha sigut plasmada en forma de contes, poemes, cançons, miniatures, talles, il·lustracions... Per la seua part, l'obra de Francesc Puigpelat és una brillant i agosarada continuació d'un dels grans textos shakespearians de la història de la literatura universal. Un llibre hereu d'una de les tragèdies més inspiradores al voltant de temes com el poder, l'ambició i la traïció.

Una llegenda poderosa

El conte de *Tristany i Isolde*, amb orígens en la cultura celta, és un autèntic entramat de passions clandestines farcides d'històries d'amor i mort. Té tots els elements possibles per a captivar el lector i recórrer els segles com a part del folklore d'arrel europea. Una llegenda d'aquest tipus, protagonitzada per l'amor impossible

Tristany i Isolde és un exemple de l'esclat de la novel·la històrica durant el Romanticisme

entre una princesa i un cavaller i amb una trama plena d'acció, va generar un fum de poemes medievals en ambdues parts del canal de la Mànega i en els països nòrdics. Però un dels màxims impulsors els darrers segles de la llegenda de *Tristany i Isolde* va ser precisament un dels pares de la novel·la històrica: Walter Scott, qui va redescobrir el poema inacabat de sir Tristram (c. 1300) i el va publicar posteriorment amb el seu desenllaç. *Tristany i Isolde* és, per tant, un exemple de l'esclat de la novel·la històrica durant el Romanticisme.

Després d'haver sigut una famosa òpera de Wagner i una pel·lícula dirigida per Kevin Reynolds estrenada el 2006, entre molts altres formats, la llegenda arriba aquesta primavera com a novel·la a «L'Eclèctica» a través de la versió de René Louis (historiador francès, filòleg i prestigiós arqueòleg), traduïda per Josep Lozano, un autèntic expert tant en la

novel·la històrica com en la llengua i la literatura franceses. D'aquesta manera, els lectors podran viatjar en la nostra llengua al segle V, per a gaudir de l'amor tràgic entre un guerrer anglès i una princesa irlandesa que posa en perill, no només les seues vides, sinó també la pau entre dos pobles.

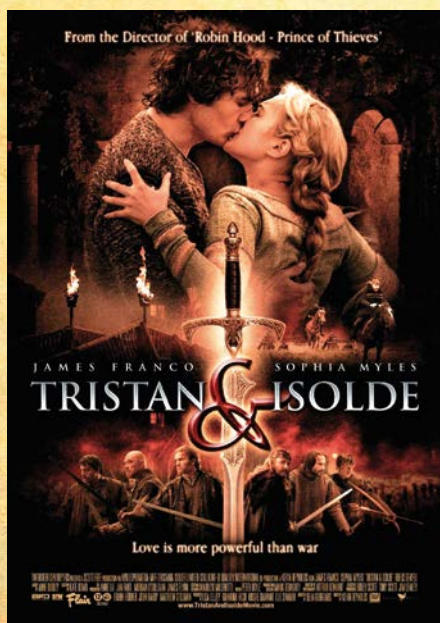
Un Premi Ciutat d'Alzira ben original

Per la seua part, *El retorn de Macbeth* va guanyar el XXIV Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira endinsant-nos sublimment i agosarada en la continuació de la celebèrrima peça teatral de Shakespeare. Francesc Puigpelat fa un exercici d'apoderament del text shakespearian per a revelar-nos alguns dels secrets que descobreixen la raó de la maldat de Lady Macbeth o de la torturada personalitat del rei Macbeth en l'obra original. De fet, el mateix autor defineix la novel·la com «la segona part del *Macbeth* de Shakespeare». Puigpelat apunta que «si l'autor anglès hagués decidit escriure una continuació de *Macbeth*, el resultat argumental hauria pogut ser semblant a aquesta novel·la».

Amb aquest llibre, que ja podem llegir en la col·lecció «L'Eclèctica», l'autor ens endinsa en un gran lligam d'emocions vinculades a l'obra de William Shakespeare. Una xarxa farcida de secrets obscurs, crims ferotges pel poder i l'ambició i traïcions. Al cap i a la fi, l'obra de Puigpelat convida a la reinterpretació d'un dels grans clàssics del teatre universal. Un exercici redó que allotja la trama shakespeariana en una nova dimensió, alhora que convida a redescobrir el personatge de Macbeth.

40 anys després

La trama comença el 12 d'abril del 1097. Al castell de Dornoch arriba un home alt i prim, un poc encorbat i amb el nas xafat i deforme. És Macbeth, fill bord de Macbeth, rei d'Escòcia. Va a trobar-se amb Fleance, fill de Banquo, amb qui l'uneix una història de crims i sang marcada per l'assassinat del pare de Fleance a mans del de Macbeth. Han passat quaranta anys des que el rei Macbeth va morir decapitat com a venjança d'un dels crims que havia ordit

Dirigida per Kevin Reynolds i protagonitzada per James Franco i Sophia Myles, la història de *Tristany i Isolde* va tornar a les sales de cinema el 2006.

DOSSIER: VIATGE AL PASSAT A BORD DE LA LITERATURA

per aconseguir regnar. Què pretenen ara dos vells, a la seixantena, quan a penes s'aguanten drets? Què busquen?

Es tracta d'un duel sense daques, de regles incertes i orígens llunyans, de paraules i records, de profecies i revenges, però d'un duel ferotge al cap i a la fi. A partir d'aquesta trobada, hi té lloc tota una nit d'esdeveniments, secrets i confessions, just abans de la batalla decisiva contra els

anglesos a prop de Ballantrae.

Francesc Puigpelat, escriptor i periodista, ha escrit més d'una vintena de títols i ha estat redactor del diari *El País* i col·laborador d'*El Periódico*, *La Vanguardia* i *l'Avui*. També ha sigut guionista de ràdio i de televisió, i col·laborador en tertúlies de Catalunya Ràdio, COM Ràdio, RAC1 i altres mitjans. Amb *El retorn de Macbeth* exhibeix la seua prosa àgil, treballada i fluida que té com a conseqüència una

obra de Shakespeare».

Però la seqüela ideada per Puigpelat és també una revisió crítica del personatge que el mateix Shakespeare planteja en la seua obra. Un exercici de risc que Puigpelat assumeix com a necessari per a comprendre les raons de l'escriptura del text. Així explica que «l'obra és també una relectura del personatge de Macbeth que, juntament amb Sean Connery, és l'escocès més famós de la història. El nacionalisme escocès ha impulsat també aquesta relectura: considera que l'anglès Shakespeare va manipular la història i va convertir el Macbeth històric, un bon rei, en un paradigma de maldat. Jo m'apunto a aquesta tesi».

**És la primera vegada
que algú, en qualsevol
llengua, gosa escriure la
continuació d'una obra
de Shakespeare**

novel·la excepcional.

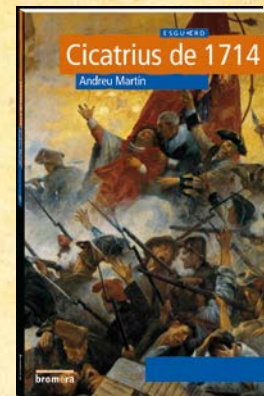
La gosadia de Puigpelat

«*Macbeth* és una obra que requeria continuació. Deixa un parell de caps solts i protagonistes vius que poden continuar l'acció. No és com *Hamlet* o *Romeo i Julieta*, on mor fins l'apuntador», comenta l'autor sobre *El retorn de Macbeth*. Sense cap dubte, l'exercici de gosadia de Puigpelat és altament arriscat, ja que com ell mateix reconeix «és la primera vegada que algú, en qualsevol llengua, gosa escriure la continuació d'una

Puigpelat es va plantejar fer una segona part de *Macbeth* després de veure l'adaptació de Roman Polanski.

L'aventura d'aprendre història

Cicatrius de 1714
Andreu Martín
Bromera, 2013

C. M. ■

L'assignatura d'història és una matèria tradicionalment densa per als alumnes en qualsevol etapa educativa, i és per això que mestres i professors barallen cada dia mil i una possibilitats per fer-ne més lleuger i amé el contingut. La transversalitat amb altres assignatures és una de les possibles alternatives i l'emergent novel·la històrica juvenil presenta la solució al problema. Una bona eina, sens dubte, per a entendre el nostre passat.

Són molts els títols que ja coneixem i que ens han contat fets històrics importants a través d'aventures i personatges d'allò més reeixits. En la col·lecció «Esguard» de Bromera en trobem alguns exemples, com ara *Les cendres del cavaller*, de Silvestre Vilaplana, que ens acostava la vida de Joanot Martorell. Aquesta novel·la és el paradigma de com una bona trama amb els seus personatges i un rerefons històric poden tenir més eficàcia pedagògica que qualsevol text acadèmic. Així, encara que als joves lectors ja els hagen explicat a l'aula com era l'època dels cavallers, com vestien o on va passar la seua vida Joanot Martorell, és més probable que quan lligem aquesta trama plena d'acció se'ls esperone l'interès per la vida del personatge que va passar a la posteritat com l'autor de *Tirant lo Blanc*.

Viure el setge de 1714 en ple segle XXI

Les conseqüències de la victòria dels Borbó en la Guerra de Successió també és un altre episodi històric que s'explica als alumnes d'ESO i Batxillerat. La pèrdua dels Furs en els regnes de València i Catalunya, convertits en simples províncies d'una monarquia absoluta i centralista, va deixar una empremta inesborrable que ha

condicionat la nostra identitat fins a l'actualitat, però no és fins que un personatge proper a ells ho viu en primera persona que realment s'adonen de la importància dels fets. I això és el que passa a la novel·la d'Andreu Martín *Cicatrius de 1714*, protagonitzada per un adolescent de nom Lluís que va viure fa tres segles com les bombes queien sobre Barcelona durant catorze mesos de setge a la ciutat.

Cicatrius de 1714 deixa ben clar l'origen de la Diada Nacional de Catalunya, les conseqüències de la Guerra de Successió i les petjades que deixà en les persones

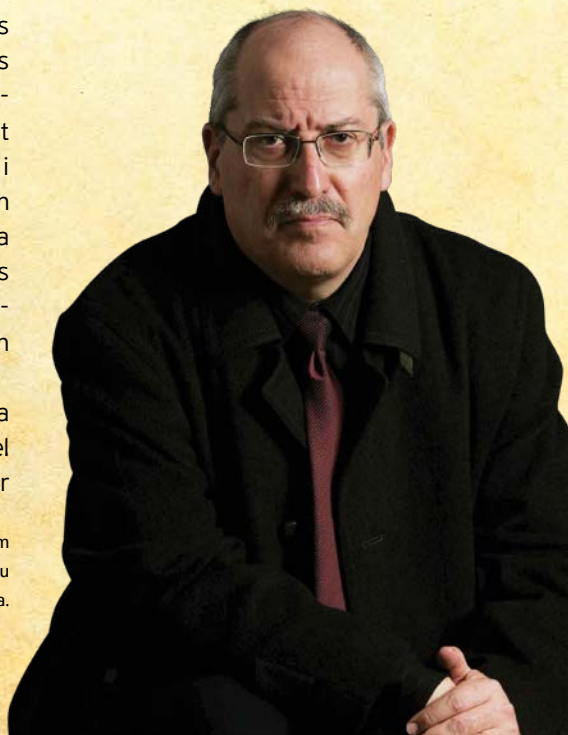
En aquesta novel·la que Bromera publicarà just després de l'estiu –pocs mesos abans que comence la commemoració dels tres-cents anys d'aquesta data clau– trobem tots els ingredients d'un text adreçat als joves, però també grans aportacions i referències històriques que deixaran ben clar al lector adolescent l'origen de la Diada Nacional de Catalunya, les conseqüències d'una guerra com aquesta sobre un territori, i sobretot, les petjades que deixà en els nostres avantpassats.

És fonamental la complicitat que es crea entre el protagonista d'aquesta novel·la i el lector, que de seguida se sentirà atret per

una història com la de Lluís, que viu en primera persona els últims batecs d'un llarga guerra i que, a més, es planteja les mateixes cabòries que qualsevol jove de la seua edat. Si a tot això sumem que en la novel·la es parla d'espies, lladres, reis i soldats, el lector viurà també amb la mateixa intensitat que Lluís aquest episodi històric. I, sens dubte, reconeixerà després semblances quan algú li parle de la crema de Xàtiva o Vila-real, de la batalla d'Almansa o de la darrera defensa de Barcelona, l'onze de setembre de 1714.

Literatura i història s'agafen de la mà en els vora vint títols de la col·lecció «Esguard», amb un objectiu que va més enllà de la memorització i la recomposició burocràtica de la història. I és que, en definitiva, ficcions com *Cicatrius de 1714* i *Les cendres del cavaller* fan que la història resulte més entenedora i més viva, de manera que la novel·la històrica esdevé un instrument ben efectiu per a facilitar l'acostament entre el jove lector i un passat que sovint acostuma a contemplar amb poc interès.

Andreu Martín ha demostrat que sap com connectar amb els joves amb sagues com la del detectiu Flannagan o la de Wendy, la mossa d'esquadra.

Fotografia: Jordi Play

Ara,
El bagul dels
MONSTRES
també en aplicació per a iPad

4 contes interactius
En 5 idiomes
En majúscula o lletra d'impremta
Amb la possibilitat de convertir-te en narrador
Amb jocs terroríficament divertits
Disponibles en la botiga Apple

Un conte completament gratuït!

L'ILLA digital o en paper?

Aquest número de *L'illa* –com també les revistes de l'última dècada– està disponible en la versió digital al web de Bromera (www.bromera.com/lilla.html).

Si prefereixes llegir-la en línia o reps més d'un exemplar, ajuda'ns a estalviar paper donant de baixa les subscripcions innecessàries.

Escriu-nos a illa@bromera.com o telefona'ns al **962 402 254** per a actualitzar qualsevol dada de la teua subscripció o anul·lar-la.

Com trobar les millors lectures?

La literatura per a infants

i joves en català

Gemma Lluch i Caterina Valriu

Bromera, 2013

Ade Cabo ■

Especialment els docents, però també bibliotecaris i pares interessats, així com estudiants, haurien de poder consultar aquest llibre de Gemma Lluch (Universitat de València) i Caterina Valriu (Universitat de les Illes Balears). Per què? Perquè per tal de recomanar llibres o fer una excel·lent selecció de lectures per a infants i joves cal partir d'una anàlisi crítica i objectiva, i aquestes dues investigadores ens ofereixen tot tipus de claus que s'han de tenir en compte per a assolir un bon resultat. Des de com fer l'anàlisi de les obres fins a un repàs històric dels títols més reeixits.

Imprescindible per a mediadors

Per a canviar les dades de fracàs escolar –relacionades, al meu parer, amb les estadístiques dels hàbits lectors–, necessitem ara més que mai que les lectures seleccionades pels docents siguin ben acollides. Aquest és l'objectiu del llibre, donar eines per a analitzar les obres candidates i millorar les seleccions de lectures a l'aula i, també, a la biblioteca.

Editors, autors, il·lustradors i tots els mediadors de la lectura o els professionals de la cultura també poden veure en aquest llibre una eina indispensable en la seua faena.

Eines per a l'anàlisi

Encara que la narrativa per a infants i joves no es diferencia gaire de l'adreçada als adults, s'ha d'incidir en alguns aspectes que són més específics dels relats i els contes escrits per un adult i adreçats a un lector infantil o juvenil. De cada tipus de gènere, trobem uns nivells d'anàlisi: pragmàtica, paratextual i narrativa. Cal

destacar que, actualment, en el primer nivell tenim un nou circuit recomanador, el virtual, que cal tenir molt en compte ja que forma part del món dels adolescents.

Les anàlisis aprofundeixen en la narrativa, en la poesia, en el teatre, en els àlbums il·lustrats i en la novel·la gràfica. Al final de cada apartat de gènere, es resumeixen els elements imprescindibles per a analitzar el gènere esmentat.

En tots, de segur que descobriu algun aspecte que desconexíeu i que us ajudarà en la vostra tasca. M'agradaria destacar-ne un: la poesia. Un gènere poc difós però que caldria treballar molt en la literatura infantil i no oblidar-lo després. «La paraula és un dels primers jocs a l'abast dels més petits, la paraula poètica feta cançó de bressol, onomatopeia, cantarella [...]. En la manera com els adults ens adrecem verbalment als infants hi ha un important component poètic i lúdic...»

Per tal de recomanar lectures cal fer una anàlisi crítica i objectiva, i aquest llibre ens ofereix tot tipus de claus per a obtenir un bon resultat

Una perspectiva històrica

En la segona part del llibre, Lluch i Valriu revisen la història de la literatura catalana per a infants, complementada amb l'anàlisi d'algunes de les obres que han considerat més representatives de cada moment, tant per la seua vàlua com per l'interès

que van tenir en el moment que van ser editades o per l'acceptació entre el públic.

En aquest apartat, ens fan un recorregut per la literatura en la nostra llengua des dels inicis, que foren molt problemàtics, motiu pel qual el seu desenvolupament no ha estat l'ideal fins a l'actualitat.

Entre les diverses obres de la literatura infantil i juvenil que destaquen i que paga la pena que siguin conegudes pels mediadors hi ha *Les extraordinàries aventures d'en Massagran*, *La casa sota la sorra*, *El zoo d'en Pitus*, *Mecanoscrit del segon origen* –un llibre que no va ser pensat inicialment per a joves–, *La lluna d'en Joan* o *Les tres bessones*. I una mica més actuals: *La rata Marieta* o *Més música, mestre!*.

Resurrecció

*«Resurrecció» fou publicat el 17 de febrer de 2011 en *El País*.

«Resurrecció»* és l'article amb què Manuel Baixauli guanyà el Premi Llegir 2012, organitzat per la Fundació Bromera amb l'objectiu d'incentivar la redacció d'articles sobre la importància de la lectura. Gràcies a la resposta excepcional que va obtenir la iniciativa, la Fundació Bromera convocarà una segona edició abans de l'estiu. A continuació, us convidem a gaudir del text de Baixauli, així com de l'experiència de la lectura, que narra impecablement.

Isc, amb el diari, al terrat de casa. Fa un sol magnífic. Ara, a l'hivern, assegut en una hamaca de tec, comprenc la passió pel sol de tants europeus. El sol d'hivern, a banda de ser manta per als pobres, és vitamina contra els nervis i el pessimisme. Vejam què diu el diari. Internacional, Opinió, Economia, Cultura... «Torna l'àngel negre de Praga», llig, a sota del retrat d'un home que desconec. L'àngel negre? Llig l'article. L'àngel negre: Vladimír Holan, poeta txec que patí l'ocupació nazi i la posterior dictadura comunista, durant la qual li fou prohibit publicar. Sí, costa de creure, però hi ha hagut èpoques en què la poesia era considerada un perill. Holan, des que és prohibit, es tanca dins de sa casa de Kampana, una de les illes del riu Moldava, i a penes n'ix durant trenta anys. Trenta anys. De dia dorm, de nit escriu. Quan l'any 1963, arran de l'efímera Revolució de Vellut, cessa la prohibició sobre la seua obra, quan el busquen els editors estrangers, quan li atorguen premis, Holan ja no té ganes de romanços, i prefereix continuar amb la llibertat sense límits que ofereixen els murs de sa casa. I així fins que mor, l'any 1980,

quan en té setanta-cinc. A l'article del diari es reproduïx un dels seus poemes, titulat «Resurrecció». El llig. Impressionant. D'aquells que tallen l'alé durant una estona. Entre a casa, busque, en Internet, més obra seua. El que per a mi ha estat una revelació, veig que ja és conegut per no pocs lectors de poesia. Me n'imprimisc alguns poemes i torne al terrat, a l'hamaca, al sol. Són breus, enlluernadors, fàcils de llegir, difícils d'oblidar. En acabat de llegir-los, tanque els ulls i m'imagino Holan dins de sa casa, escrivint de nit mentre Praga, i una bona part del món, dorm. Hi ha tal silenci que sent el fregadís del seu llapis sobre el paper. Ara Holan s'atura, deixa el llapis damunt la taula i es frega, amb els dits, els ulls. S'alça, entra a la cuina, s'aboca aigua en un got i, a petits glops, beu. Ara Holan passeja mut per aquelles estances que tant coneix, s'acosta a una finestra, l'obri. A fora, sobre el canal que banyava la paret de sa casa, neva. Absort en la blancor de la neu, rebent amb goig l'aire gèlid sobre la cara, Holan tanca els ulls i es pregunta: Què en quedarà, quan

jo estiga mort, d'aquesta vida vessada sobre papers? I aleshores, dins la seua ment es produeix una visió. Veu un terrat envaït per un sol esplèndid, on un individu seu en una hamaca de tec. Holan ignora qui és l'individu, i en quin lloc del món i en quina època es troba. Sap, això sí, que està llegint, car té un diari a les mans; i sap també, per l'expressió que li veu al rostre, que aquesta lectura l'ha commogut. Els ulls de Holan s'acosten i enfoquen, curiosos, el fragment de diari que ha llegit l'home de l'hamaca. No és cap notícia de successos, ni de política, ni d'economia... És un poema. Un poema breu, titulat amb una sola, una única paraula: «Resurrecció».

Espai elaborat per la Fundació Bromera per al Foment de la Lectura.
www.fundaciobromera.org

Vladimír Holan està considerat el millor poeta txec del segle xx.

Simpàtic homenatge a un extraterrestre mític

El dia que en Gluck
va arribar a la Terra
Jordi Sierra i Fabra
Bromera, 2013

Sandra Capsir ■

El dia que en Gluck va arribar a la Terra és el títol de l'últim Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre. L'escriptor Jordi Sierra i Fabra –amb vora 10 milions de llibres venuts– torna a connectar amb el públic construint una història amb tots els ingredients adients per a captivar els lectors a partir de 12 anys. Es tracta d'un llibre que s'inscriu en el gènere de la ciència-ficció, tot i que l'obra és tan divertida que agradarà tant als fidels seguidors del gènere com als que no ho són tant.

Un extraterrestre amb problemes

La història comença amb un interrogatori a comissaria. Steve, un xiquet de 12 anys, ha sigut testimoni d'un atracament a una joiera que, d'una manera un poc estranya, ha acabat amb tots els lladres a l'hospital. Espantat i encara trasbalsat pels fets, Steve s'enfronta a un inspector disposat a arribar al final de l'assumpte, però que no es pot ni imaginar el gir que donarà el cas –com tampoc ho farà el lector–. El jove assegura que un raig ha eixit de darrere d'un

contenedor i un homenet verd amb dues antenes i tres potes ha fet volar el cotxe dels lladres pels aires, de tal manera que li ha salvat la vida. En acabar de contar la seua versió dels fets, Steve se'n penedeix. I és que no només els policies, sinó també els seus pares, consideren que està boig.

Malgrat el clar
homenatge a *ET*, Jordi
Sierra i Fabra guarda
un as a la màniga per al
final del llibre

Però ell n'està molt segur, perquè l'homenet verd, el marcià o el que siga que li ha salvat la vida, fins i tot li ha parlat. Lluny d'oblidar el que li sembla un malson, en arribar a casa es trobarà de nou cara a cara amb ell: Gluck, un simpàtic extraterrestre que s'ha enfadat amb son pare i que, després d'agafar-li la nau espacial, ha acabat al nostre planeta. A partir d'aquest moment, l'autor ens convida a fer un viatge de ciència-ficció inspirat en una de les pel·lícules més vistes del cinema: *ET*. Gluck necessita ajuda per a tornar al lloc d'on ha vingut i només Steve pot fer-ho. Les referències cinematogràfiques i musicals –Sierra i Fabra és un expert en la matèria– no cessaran al llarg del llibre i el lector podrà reconèixer amb facilitat alguns dels moments més emocionants de la pel·lícula de Steven Spielberg. Val a dir, però, que les capacitats comunicatives de Gluck són molt millors que les d'*ET*, així que, tot i el greu problema a què s'enfronten, Steve i

Gluck tindran temps de compartir algunes experiències i d'aprendre l'un de l'altre.

Una amistat que marca

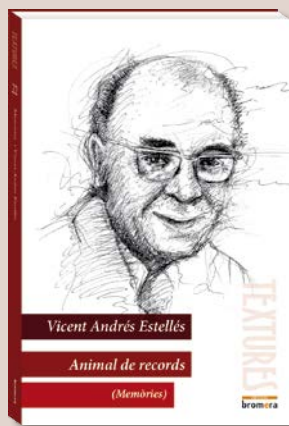
El jove Steve és un gran aficionat a la ciència i a la tecnologia i se sorprendrà amb els enginyers que el seu nou amic fa servir. De fet, Gluck no deixa de recordar-li constantment com de primitiva és l'espècie humana. Hi ha una cosa, però, que Gluck no troba en el seu planeta d'origen i que el torna boig: les pomes. Se les menja de dos en dos! El que cap d'ells no pot imaginar és que la seua amistat no només deixarà una empremta inesborrable en Steve, sinó també en tota la humanitat.

Malgrat aquest clar homenatge a la ciència-ficció de la pel·lícula *ET*, Jordi Sierra i Fabra guarda un as a la màniga per al final del llibre i la història dona un gir inesperat que de ben segur sorprendrà més d'un lector. *El dia que en Gluck va arribar a la Terra* no és la primera obra que Sierra i Fabra publica a Bromera. L'autor ja va guanyar el Premi Bancaixa de Narrativa Juvenil amb *Els focs de la memòria*, i ha publicat també *Les solituds de l'Anna*, *El somriure del diable* i *Somnis trencats*, per a joves, i *L'escola*, per a primers lectors.

Jordi Sierra i Fabra sap arribar als lectors joves a través de la combinació de literatura amb cinema i música.

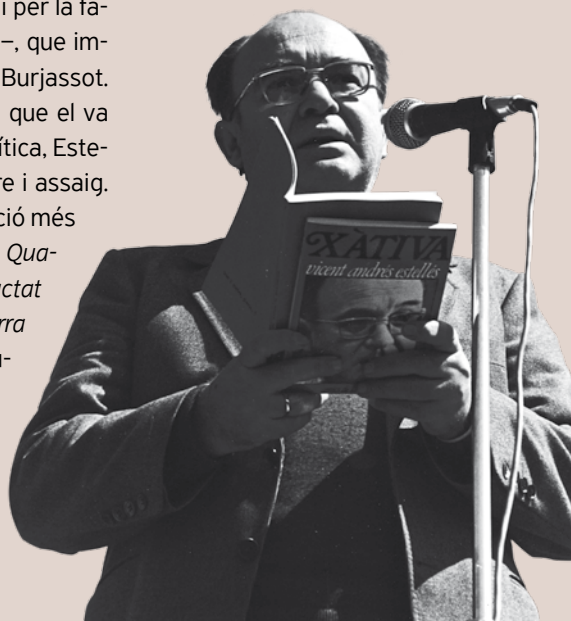
Animal de records
Vicent Andrés Estellés
 Col·l. «Textures», 22
 252 pàg. Bromera, 2013

«Animal de records, lent i trist animal, / ja no vius, sols recordes.» Aquest és el començament de «Demà serà una cançó», un dels poemes més bells del *Llibre de meravelles* de Vicent Andrés Estellés. En efecte, l'escriptor es presenta com un ésser consumit per la memòria,

que mitifica un temps i un espai d'intensa felicitat, ben bé irrecuperable. Aquesta actitud melancòlica és un dels eixos de les memòries del poeta que, en el marc de l'Any Estellés, Bromera publica reunides, per primera vegada, en un sol volum, titulat, precisament, *Animal de records*. Però darrere d'aquest llibre també hi ha l'estima enorme pel país, per la cultura i per la família –per la vida, en definitiva–, que impregna tota l'obra de l'autor de Burjassot.

A més de poesia, el gènere que el va consagrar entre el públic i la crítica, Estellés va escriure narrativa, teatre i assaig. Com a prosista, la seua aportació més significativa està formada per *Quatern de Bonaire* (1985), *El tractat de les maduixes* (1985) i *La parra boja* (1988), els tres volums autobiogràfics que ara s'apleguen conjuntament. A cavall entre la prosa poètica i la crònica, el llibre s'estructura en fragments que evoquen diferents moments de la vida profes-

sional i personal de l'autor, amb un to confessional que emociona i atrapa el lector. D'un innegable valor testimonial i històric, i amb un estil apassionat i directe, *Animal de records* és una referència ineludible per a conèixer millor i continuar llegint l'obra de Vicent Andrés Estellés.

Fotografia: Institut Municipal de Cultura i Joventut de l'Ajuntament de Burjassot / Fundació Vicent Andrés Estellés

Veinticinco

AÑOS AL SERVICIO EDITORIAL Y COMERCIAL

IMPRESIÓN DE FOLLETOS PUBLICITARIOS, PERIÓDICOS, REVISTAS, CATÁLOGOS, LIBROS... Y TODO TIPO DE PUBLICACIONES. PARA ELLO CONTAMOS CON 5 ROTATIVAS DE ALTO RENDIMIENTO QUE NOS PERMITEN OFRECER LOS PRECIOS MÁS COMPETITIVOS. PÍDENOS PRESUPUESTO Y DÉJANOS SORPRENDERTE: 963 992 310

**ARTES GRÁFICAS
 DEL MEDITERRÁNEO**

Venjança

Benjamin Black

Col·l. «L'Eclèctica», 223

264 pàg.

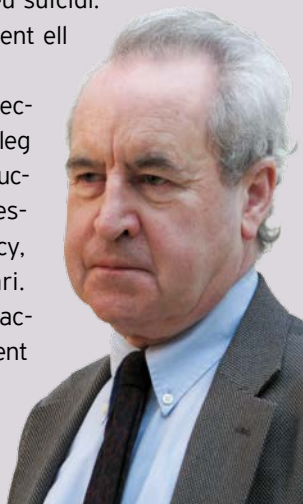
Publicació: maig de 2013

«Un pols narratiu sense igual en la literatura de detectius» (*El Mundo*), «Els llibres de Black són vertaders plaers irresistibles» (*The New York Times*), «Esplèndida novel·la de l'*alter ego* de Banville» (*El País*), «Una història seductora, una crítica social astuta, un relat de privilegis, arrogància i venjança amb un punt de bogeria» (*Booklist*)... Pocs adjectius queden ja per a poder qualificar l'obra de John Banville, també en la seua versió més *negra*. Poc després de la lloada *Llum antiga*, escrita sense pseudònim, la pulsió creativa d'un dels autors irlandesos de més prestigi ens sorprèn amb un nou lliurament (i ja és el cinqué) de la sèrie protagonitzada pel forense Quirke. Si Banville és sinònim de literatura en estat pur, Black és la millor versió del gènere policíac amb l'empremta del mestre de les lletres angleses.

Dues famílies poderoses que han compartit rivalitats i aliances durant generacions passen a compartir també un episodi esgarriós. Els patriarques actuals són Víctor Delahaye i Jack Clancy, fills dels qui van posar en marxa conjuntament un negoci exitós. Tradicionalment, ambdues famílies passen les vacances juntes, malgrat que són notòries les males relacions entre elles. Tot comença quan Davy Clancy, el fill de Jack, accepta eixir a navegar amb Víctor obviant la seua aversió a l'aigua –però és que un Clancy no pot dir mai que no a un Delahaye–. Al vaixell, i després de recordar una conversa cruel sobre la lleialtat, Víctor es dispara un tret al cap, de manera que Davy esdevé l'únic testimoni del seu suïcidi.

Per què voldria que precisament ell estiguera allí?

Decidits a esbrinar-ho, l'inspector Hackett i el seu amic, el patòleg Quirke, interroguen la jove i seductora vídua, els enigmàtics fills bessons i el soci faldiller Jack Clancy, pare del testimoni involuntari. Quan una nova mort més impactant els sacseja de nou, és evident que en aquest món de gelosia, orgull i ambició sense límits s'amaga un secret terrible.

El meu hivern a Zerolàndia

Paola Predicatori

Col·l. «L'Eclèctica», 226

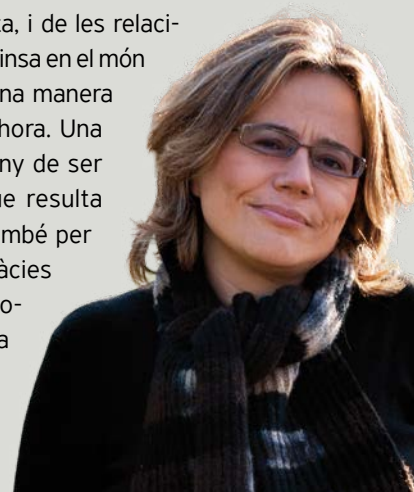
192 pàg.

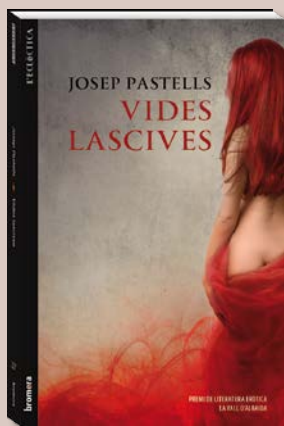
Publicació: juny de 2013

Alessandra té díhuit anys quan sa mare mor després d'una llarga malaltia. Amb l'àvia com a única família, torna a l'institut decidida a rebutjar la compassió dels seus companys, a qui considera uns estranys, entestada a gestionar ella sola el seu dolor. Per aquesta raó es canvia de lloc i seu prop de Gabriele, a qui tots anomenen Zero, la nul·litat de la classe, amb el desig que els altres la ignoren, just com fan amb ell. Però Zero és molt més interessant del que es podia intuir. És apassionat i hàbil amb el disseny, i tot i la seua aparent indiferència, és atent i sensible.

Encara que al principi no hi ha comunicació entre ells, a poc a poc, un sentiment indefinible prendrà forma entre les parets de la classe i el soroll de la mar a l'hivern, fonaments grisos d'una història simple i complicada alhora: perquè Alessandra, amb la ment clara i nítida quan recorda sa mare, se sent confosa a l'hora de conèixer els seus propis límits. És la veu d'ella –aspra quan conta el present, però dolcíssima quan evoca el passat– qui ens acosta el relat d'una història d'amor maldestra i incerta.

Aquest relat *crossover* és la primera novel·la de Paola Predicatori, qui coneix bé el món editorial perquè hi treballa. Amb aquesta *opera prima*, l'autora ha aconseguit captivar els lectors italians amb una història que va més enllà dels tòpics sobre l'amor en la joventut per a endinsar-se en una trama amb dos personatges marcats per les circumstàncies: la mort de la mare d'ella i la família desestructurada d'ell. Aquesta relació amorosa serà el rerefons de les reflexions al voltant de la mort, del que suscita, i de les relacions humanes, i s'endinsa en el món dels sentiments d'una manera intensa i realista alhora. Una lectura que està lluny de ser generacional, ja que resulta molt suggeridora també per a un lector adult gràcies a l'habilitat de l'autora per a relatar una història tendra amb molts apunts per a la reflexió.

Premi de Literatura Eròtica La Vall d'Albaida

Vides lascives

Josep Pastells

Col·l. «L'Eclèctica», 227

120 pàg. Publicació: juny de 2013

Per l'obra desfilen personatges cabdals i ben variats, com ara l'home de Cromanyó, Nefertiti, Cervantes i Picasso, els quals s'atreveixen a mostrar-nos les seues presumptes perversions, febleses o somnis eròtics amb originalitat i ironia.

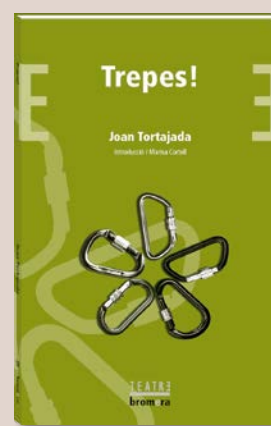
Després de les tenebres i altres narracions

Josep Lozano

Col·l. «Els Nostres Autors», 73

264 pàg. Publicació: abril de 2013

En aquest nou volum de la «Biblioteca Josep Lozano», l'autor de *Crim de Germania*, *El Mut de la Campana* i *Ribera* fa gala del seu domini de tècniques i estils narratius: des de la narrativa històrica fins al relat fantàstic. I no menys interessant és la introducció de Carme Gregori, que guia el lector pels indrets de l'obra amb un text molt recomanable per a començar a llegir aquestes breus peces literàries, que diuen molt en poc d'espai. En *Després de les tenebres i altres narracions*, l'autor palesa que és capaç de fer un gran treball de miniaturista. Com a exemple, el relat *El rei Turigí*, on explica en poques pàgines l'expulsió dels moriscos, el 1609, narrada per un dels seus cabdills, una bona mostra del seu coneixement de la història i la creació de mites populars. També trobem *Després de les tenebres* i *Croissant*, on tenim una literatura arrelada al territori: als paisatges, la gent i els costums de la seua Ribera natal. El pòsit de soledat que comparteixen els personatges dels relats és una constant en aquest recull de contes, en què es barregen temàtiques, estils i ritmes narratius. Un llibre on cada conte esdevé un microcosmos que ens endinsa en un gran món per descobrir.

Trepes!

Joan Tortajada

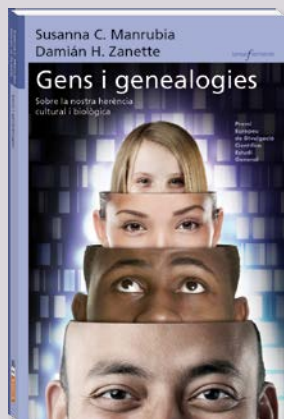
Col·l. «Bromera Teatre», 52

136 pàg. Publicació: febrer de 2013

Sovint escoltem que s'han d'escriure encara molts llibres sobre l'actual crisi econòmica. *Trepes!*, finalista del VI Premi de Teatre Palanca i Roca, apunta sens dubte en aquesta direcció quan ens presenta, d'una manera divertida i àcida, un grapat d'alts executius disposats a qualsevol cosa per a ascendir en la seua carrera professional.

El títol juga amb el sentit literal del verb *trepas* i el sentit figurat del nom *tropa*, aquella persona que ho sacrifica tot a canvi de guanyar més diners o prestigi. Per a remarcar aquest simbolisme, els actors apareixen en escena com una mena d'executius alpinistes, amb cordes que els permeten escalar, però que també revelen el seu caràcter de titelles febles i impotents, víctimes d'un poder que els supera de bon tros.

Gràcies a l'ofici de Joan Tortajada, director i actor, a més de dramaturg, *Trepes!* constitueix una sòlida sàtira sobre els comportaments de les elits empresarials. Uns comportaments sense escrúpols, dominats per la falsedat i la hipocresia, el sexisme i la prepotència, que queden perfectament reflectits en uns personatges caricaturescos però no per això menys reals. Una obra de teatre sobre la crisi, sí, però també sobre la condició humana.

Premi Europeu de Divulgació Científica Estudi General

Gens i genealogies

Sobre la nostra herència cultural i biològica

Susanna Manrubia i

Damián H. Zanette

Col·l. «Sense Fronteres», 36

200 pàg. Publicació: abril de 2013

Molts avantpassats han barrejat els seus gens per a produir el que som cadascú. Però, com és això de determinant? Aquesta obra desfà molts mites sobre l'herència genètica.

Premi Alfons el Magnànim València de Poesia

Arqueologia

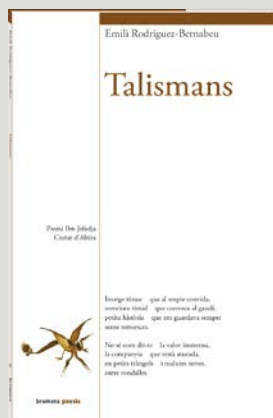
Enric Sòria

Col·l. «Bromera Poesia», 98
88 pàg. Bromera, 2012

Arqueologia, guardonat amb el Premi Alfons el Magnànim València de Poesia, és el cinquè poemari d'Enric Sòria, una de les veus més sòlides de la literatura catalana actual, no tan sols per la seua activitat poètica, sinó també pels seus llibres d'assaig.

En *Arqueologia* trobem les constants dels seus poemaris anteriors. Els versos mantenen l'aire clàssic i elegant, seré, que caracteritza la dicció íntima i alhora solemne de l'autor, capaç de combinar magistralment el registre culte i la llengua popular en poemes com ara «Do»: «Barat a res / m'ofereixes la vida. / No sé què fer-ne». Amb matisos, els temes continuen sent essencials: l'amor, la mort, el pas del temps, el paisatge, la poesia. També és fonamental la història, present des del títol, que es vincula a una sèrie de referències literàries que inciten el lector a buscar aquells textos de què parteix Sòria. En aquest cas, fins i tot, trobem algunes versions com la reescriptura de l'Ozymàndies de Shelley o d'alguns textos orientals de caràcter breu.

Tradició, literatura i memòria, personal i col·lectiva, es lliquen en *Arqueologia* per mirar atentament al passat i entendre el present –o, si més no, estimar-lo purament mentre passa.

Premi Ibn Jafadja Ciutat d'Alzira

Talismans

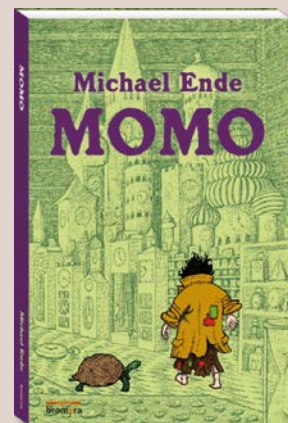
Emili Rodríguez-Bernabeu

Col·l. «Bromera Poesia», 100
56 pàg. Publicació: abril de 2013

Emili Rodríguez-Bernabeu, autor d'una vasta trajectòria, va obtenir el VII Premi de Poesia Ibn Jafadja Ciutat d'Alzira amb *Talismans*, una obra emblemàtica per a la col·lecció «Bromera Poesia», que arriba amb aquesta al centenar de poemaris editats.

Talismans és un llibre bell i clàssic, que reflexiona sobre la vida i el record, la mort i l'esperança, sovint a partir de la presència ben bé màgica dels objectes (fotografies, retrats, ulleres...), que es converteixen en símbols plens de significats que els mots del poeta desvelen amb cura («l'endevinava la paraula que havia de sorgir»). Totes les composicions, moltes de caràcter discursiu, unes altres de més breus (amb imatges com «L'ocell esborra el seu missatge / només eixir de la penombra»), comparteixen el gust per la plasticitat del llenguatge, tant en els poemes més definits com en aquells que opten pel vers lliure.

Des del títol, *Talismans* ens convida a acompanyar Rodríguez-Bernabeu en una proposta de maduresa, reposada i sàvia, que culmina per ara una de les carreres literàries més importants de les darreres sis dècades, amb versos tan poderosos com: «i sols puc concretar el món imaginari, aquell antic seguici que clourà la memòria».

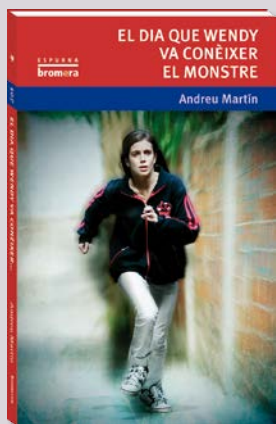
Momo

Michael Ende

Trad. Pilar Estelrich i Josep Franco
Col·l. «Esfera», 37
480 pàg. Publicació: abril de 2013

Publicada per primera vegada el 1973, no deixa de sorprendre que el missatge de *Momo* continue tan vigent. La història està protagonitzada per una xiqueta, Momo, que viu a les ruïnes d'un amfiteatre situat als afores d'una gran ciutat. Viu del que troba o del que els veïns li regalen i és estimada per tots pel seu talent especial: saber escoltar d'una manera excepcional. Però un dia apareixen els homes grisos, que pretenen apropiarse el més valuós que hi ha: el temps de vida de les persones. Així, immersos en aquesta bogeria, els veïns de Momo cada vegada dediquen menys temps a jugar, a imaginar o a dormir. La xiqueta és l'única que no cau en el parany i, amb l'ajuda de la tortuga Cassiopea, s'atreveix a enfrontar-se a la dictadura dels homes grisos.

Poc es pot dir que no s'haja dit ja sobre aquest èxit mundial del qual han gaudit lectors de totes les edats. L'obra esdevé una crítica contundent a la societat capitalista, i també una reflexió sobre la importància de conceptes com el temps, l'amistat, la solitud o el consumisme. Aquesta és una novel·la que cap jove hauria de perdre's, i la present edició, que inclou les il·lustracions originals de l'autor, és perfecta per a endinsar-se en aquest clàssic.

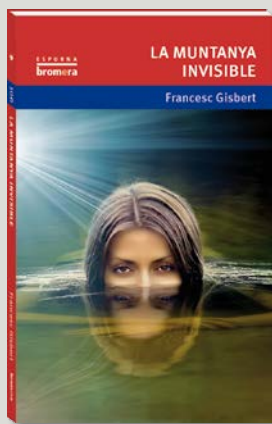
El dia que Wendy va conèixer el monstre

Andreu Martín

Col·l. «Espurna», 107
120 pàg. Publicació: maig de 2013

Com ja ens ha demostrat en aventures anteriors, Wendy no es pot resistir a un *seixanta*, el codi que, a través de l'emissora del cotxe patrulla, alerta d'un assassinat. Així arranca la quarta novel·la de la intrèpida moixa d'esquadra creada pel mestre de la novel·la negra Andreu Martín. El 2006, aquesta jove policia va captivar el jurat del Premi Bancal de Narrativa Juvenil amb *La nit que Wendy va aprendre a volar*, i des d'aleshores no ha deixat de guanyar lectors amb cada nou lliurament.

En aquesta ocasió, ens trobem una Wendy més madura, que combina el treball amb els estudis de Criminologia i la cura de Mon, la xiqueta a qui sa mare va voler vendre en un episodi anterior i a qui prompte adoptarà. Potser perquè està tan sensibilitzada pel cas de Mon, Wendy no vol creure que Brad Pérez, un menor d'aspecte inofensiu, és culpable d'assassinat. Tot i que ell ho ha confessat i tant l'advocat com sa mare tenen un interès extrem perquè el xic ingresse prompte en un centre de menors, l'instint de Wendy li diu que hi ha gat amagat. Per això no dubtarà a capbussar-se en un dels barris més perillosos de la ciutat, epicentre del tràfic de drogues i d'armes i l'imperi dels Semiònov, casualment, la família de Brad.

La Muntanya Invisible

Francesc Gisbert

Col·l. «Espurna», 106
152 pàg. Publicació: maig de 2013

Andrea Alexandre és contractada per una de les farmacèutiques més importants amb una missió alta: continuar la investigació del seu mestre, el professor Bukowski, centrada en la recerca de medicaments contra el càncer a partir de plantes de l'Amazònia. La sobtada mort de Bukowski amb tot el seu equip ha deixat la investigació sense concloure i sols el quadern personal de Bukowski li permetria saber quin és l'estat de la investigació, però ningú coneix el codi amb el qual està escrit. Aquestes circumstàncies l'obliguen a desplaçar-se a la mateixa regió de Misiones, salvatge i alhora carregada d'història, en la qual Andrea farà un descobriment terrible i haurà d'enfrontar-se a greus perills si vol sobreviure en un món on ni tan sols els morts són ja una certesa... A més, una altra persona persegueix el mateix objectiu que Andrea, i a qualsevol preu.

A través de diversos narradors, Francesc Gisbert ens convida a gaudir d'una novel·la molt àgil, plena de misteri i acció, que també porta implícita una reflexió sobre els interessos econòmics dels grans grups com a prioritat en detriment de les vides humanes i sobre el valor de la natura i de la saviesa tradicional, entre altres coses.

+12

La banda dels mitjos lladres

Pasqual Alapont

Col·l. «El Micalet Galàctic», 177
176 pàg. Publicació: maig de 2013

Miquel i Pere són molt amics. Tant, que quan Miquel perd la videoconsola que per fi ha aconseguit comprar-se amb els seus estalvis a mans d'Escobar, el pinxo que té atemorit tot l'institut, Pere és el primer a qui acudeix. I prompte Pamela –la xica que els agrada a tots dos– es veu també implicada en l'esbojarrat pla per a desemmascarar Escobar i fer justícia, un poc a la manera de Robin Hood.

Ni Pere ni Miquel són els més guapos ni els més populars de l'institut, però destaquen per altres qualitats, com ara la tendresa, la bondat i el valor que atorguen a l'amistat que comparteixen des que portaven bolquers. Lluny de vampirs i superherois, aquests són personatges amb qui els joves lectors es poden identificar, que s'enfronten a les dificultats i a les contradiccions i que a la fi les superen sense perdre el somriure.

Pasqual Alapont és un autor amb una amplíssima i exitosa trajectòria en la literatura per a infants i joves. Només la seua signatura és garantia d'un fi sentit de l'humor i d'una sensibilitat especial per a posar-se en la pell dels joves protagonistes i entendre els conflictes que pateixen a aquestes edats. La nova novel·la de l'autor no decebrà el lector –de qualsevol edat– que s'hi acoste.

Premi de Teatre Infantil Xaro Vidal
Ciutat de Carcaixent

+11

L'extraordinària història del fantasma de Quim Quinqué
Paco Romeu / Francesc Santana
Col·l. «Micalet Teatre», 38
112 pàg. Publicació: febrer de 2013

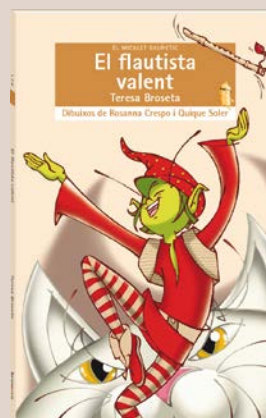
Els habitants d'un país viuen atemorits per un fantasma imaginari, mentre que els poderosos aprofiten per a repartir-se els diners i el poder. Tot canvia quan un estranger i una jove decideixen desemmascarar la farsa.

Premi Nacional de
Literatura Infantil y Juvenil

+10

El misteri dels fills de Lluna
Fina Casallerrey / Octavi Navarro
Col·l. «El Micalet Galàctic», 174
144 pàg. Publicació: febrer de 2013

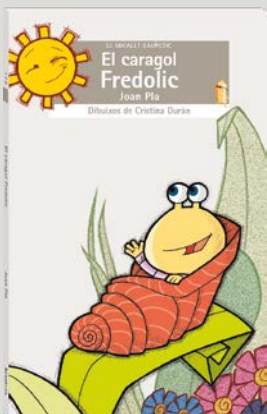
David vol resoldre un misteri que el porta de cap: cada vegada que la seua gata té gatets, a l'endemà no hi ha ni rastre d'ells. Té un pla per a provar que el veí és el culpable, però el que descobrirà és molt més increïble del que podia sospitar!

+8

El flautista valent
Teresa Broseta / Rosanna Crespo
Col·l. «El Micalet Galàctic», 176
104 pàg. Publicació: maig de 2013

Roig Julivert ha sentit coses terribles sobre els humans, però encara que pertany a la tribu de donyets més poruga del món, li agradaria saber si són certes... Una història màgica i divertida que ens recorda que els somnis es poden fer realitat.

+6

El caragol Fredolic
Joan Pla / Cristina Durán
Col·l. «El Micalet Galàctic», 175
32 pàg. Publicació: abril de 2013

Fredolic és un caragolet que sempre té fred. Tot i ser tan menut, és molt valent, de manera que passarà mil i una peripècies per a trobar el sol. Des de la part més alta d'un arbre fins a l'horitzó, Fredolic arribarà on siga per a demanar-li que l'escalfi un poquet més.

+5

Carnestoltes al jardí
Gemma Armengol / Òscar Julve
Col·l. «Els Animals del Jardí», 11
24 pàg. Publicació: febrer de 2013

Una nova aventura de l'encantadora marieta Antonieta i els seus amics, que celebraran el Carnestoltes d'una manera molt original: s'intercanviaran les faenes durant un dia, i qualsevol cosa pot passar quan fas de perruquera o de fornera per primera vegada!

+5

El pare és meu!
Ilan Brenman / Juliana Bollini
Col·l. «Àlbums Il·lustrats», 11
32 pàg. Publicació: abril de 2013

L'autor de *Les princeses també es tiren pets* ens sorprèn amb un nou àlbum divertidíssim i boig, fruit de l'amor i la gelosia de dues germanes. «El pare és meu!», criden constantment per a reclamar l'atenció d'un pare que no es pot partir per la meitat... O sí?

Guia didàctica per a l'Any Estellés

L'obra de Vicent Andrés Estellés és protagonista de la guia didàctica que elabora tradicionalment la Fundació Bromera per al Foment de la Lectura cada mes d'abril amb motiu del Dia Internacional del Llibre Infantil i Juvenil (2 d'abril) i del Dia del Llibre (23 d'abril). Es tracta de dos quadernets, un adreçat a alumnes de Primària i l'altre a alumnes de Secundària, a través dels quals es vol acostar la figura d'aquest escriptor, considerat el poeta valencià més important del segle xx. Les guies didàctiques presenten l'autor i proposen poemes per a treballar a classe a partir d'una sèrie d'activitats que s'adeqüen a l'edat dels destinataris. A més de la distribució dels llibrets en paper, tant en centres educatius de Primària com de Secundària, els dos models es poden descarregar gratuïtament del web www.fundaciobromera.org. Així, la Fundació Bromera per al Foment de la Lectura se suma a les commemoracions que s'emmarquen en l'Any Estellés.

materials educatius
per a l'escola valenciana
bromera.txt

Materials nous per a tercer cicle i ESO

Per al curs 2013-2014, en l'àrea de música, publicarem *Andantino 5* i *Andantino 6* (amb guia didàctica i CD), tant en valencià com en castellà i en anglès (publicats per Algar Editorial). També apareix *Flabiol*, mètode d'aprenentatge d'aquest instrument tan nostre adreçat al segon i al tercer cicle de Primària. En l'àrea de llengua, *Repàs de llengua 5 i 6* i *Quadern de valencià 5 i 6* són quaderns complementaris de *Micalet* i *Tabalet*, però que es poden usar de manera autònoma. A més, aquest curs també oferim la possibilitat de treballar la comprensió oral i lectora amb les línies *Fanalet* i *Canyamel* per als dos cursos del tercer cicle. En castellà, la proposta de comprensió lectora i oral és *Regaliz 5 i 6*, i com a reforç els quaderns *Repaso de lengua 5 i 6*.

En Secundària també hi ha novetats: *Sona la flauta s'uneix a Musicàlies 2*, mentre que en valencià estrenem la línia de comprensió lectora *Entesos* i, sobre qüestions lingüístiques, *Calaix de pronoms febles* i *Calaix de verbs*.

algar
editorial

Interessants proposes internacionals

Algar Editorial ha participat en la Fira del Llibre Infantil de Bolonya, la més important del món en aquest àmbit. Un any més, l'editorial ha tingut un estand propi on ha mostrat tant els llibres editats com els projectes que preparem, com ara una col·lecció per als lectors que aprenen a llegir, dos àlbums que reforcen valors amb unes il·lustracions ben originals, una col·lecció per a fer manualitats amb materials reciclats, una sèrie juvenil que combina l'esport amb tocs de misteri...

A més de propostes a editors internacionals, Algar en fa d'altres ben suggeridores als lectors aquesta primavera. Entre els títols més reeixits, trobem: en «Calçetín», *Martina y los enredos del hada Amarilla*, de Joaquina Barba; *La misteriosa pintada del 1º A*, de Susana Rico, i *El día que Gluck llegó a la Tierra*, de Jordi Sierra i Fabra; en «Algar Joven», *El naufragio*, de Manuel López Gallego, i *Resurrección*, de Silvestre Vilaplana; i el nou àlbum il·lustrat d'Ilan Brenman, *¡Papá es mío!*.

Contes interactius per a iPad

El zombi, *El vampir*, *La bruixa* i *L'home del sac* són històries divertides per a llegir, i ara, amb l'aplicació per a iPad, també per a jugar, convertir-nos en narradors, aprendre idiomes... I és que aquests monstres ja no viuen només en la col·lecció de paper «El Bagul dels Monstres», sinó que els trobem també en la botiga Apple com a aplicació interactiva. Descarregant l'aplicació, l'usuari de qualsevol iPad pot gaudir gratuïtament d'*El zombi*, i per només 1,79 €, de cadascun dels altres tres títols. Aquests contes interactius estan en català, castellà, anglès, francès i alemany. Podeu veure el vídeo promocional a través d'aquesta adreça web: bit.ly/14bG1SF.

Però Animallibres no deixa de banda el paper i, per a Sant Jordi, tenim apostes com *Moguda al cementiri*, de Jesús Ballaz –la nova aventura dels Tres Asos en «El Mussol Detectiu»–, així com *Ricard, el del forat negre*, de Pep Molist, i *Un secret a les butxaques*, de Tessa Julià, ambdós en la col·lecció «La Formiga».

EL RETRO VISOR

Fins sempre, Al Tall

Al Tall. Música per a un poble

Víctor Mansanet

Bromera, 2010

Al Tall va anunciar la retirada després de 37 anys modernitzant la tradició musical del país amb lletres i sons que han captivat diverses generacions i que, en ocasions, han esdevingut himnes. El 14 de febrer van fer el darrer concert a Catalunya i properament oferiran l'últim a València. El llibre-CD *Al Tall. Música per a un poble*, de Víctor Mansanet, ens acosta la seua història.

Víctor Maceda ■

«Au, ja n'hi ha prou, anem al tall!», va dir Tonipé Rodríguez Sellés un dels primers dies que Vicent Torrent, Manuel Miralles, Miquel Gil i Manuel Lledó es van reunir a sa casa per a assajar. Promotor musical, els havia conegut a la Societat Coral «El Micalet», punt de reunió dels seguidors del folk americà des de la darrereria dels anys 60, on ja havien nascut el Grup de Folk i l'Equip València Folk.

Qui li havia de dir a Rodríguez Sellés que aquell grup –i aquell nom– revolucionaria la música tradicional valenciana i n'esdevindria el modernitzador per excel·lència. La primavera del 1975, a Albal, Al Tall trepitjava per primera vegada un escenari i estrenava una relació fecunda: de concerts, n'han oferit centenars, i entre el públic, s'hi compten joves i vells.

De *Cançó popular del País Valencià* (1975) a *Vergonya, cavallers, vergonya* (2010), els setze discos que Al Tall deixa com a llegat n'inclouen d'estudi i en viu, cançons tradicionals i cantates, treballs agosarats, mestissos i, fins i tot, un d'adreçat als infants: de fet, més de tres dècades després del seu enregistrament, *Som de la Pelitrúmpeli* (1980) encara forma part de la banda sonora de milers de xiquets.

El mite condensat en un llibre-CD

En el seu llibre *Al Tall. Música per a un poble*, Víctor Mansanet repassa la trajectò-

ria del grup alhora que explica el context sociopolític que la va envoltar. L'autor es proposa «recuperar la memòria històrica d'un temps, d'un país i d'una gent que ha fet causa i bandera de la llibertat i de la dignitat d'un poble per mitjà de la música». Així, efectua un recorregut per la vida d'Al Tall que arriba bastant més enllà i evoca fets i personalitats inesborrables.

Hi veiem desfilar Joan Fuster i Vicent Andrés Estellés, Miquel Grau i Guillem Agulló, Enric Ortega i Jan Maria Carlotti, organitzador del festival Rescontres de la Mar i pare de la *riproposta* que Al Tall va assumir de cap a cap. Aquella experiència a la Provença no sols els va marcar estilísticament, sinó que també els va suggerir la celebració, a València, de les Trobades de Música del Mediterrani.

El viatge retrospectiu de Mansanet també abraça la valuosa Fonoteca de Materials de

la Generalitat Valenciana que Vicent Torrent va idear i coordinar, un arxiu sonor de primera magnitud que va rescabalar el llenguatge musical valencià. Hi van participar més de 10.000 alumnes, dividits en més de 2.000 equips de recerca i distribuïts per 350 poblacions. El resultat, més de 500 hores de gravacions que agrupen les diferents interpretacions de música tradicional.

En una obra biogràfica com aquesta no podia faltar la col·laboració de l'artista Manuel Boix. Bon amic dels components d'Al Tall, des de bon començament els va dissenyar caràtules i ha creat la imatge que apareix en la portada del llibre. I com a regal de comiat, un CD amb tretze cançons molt conegudes del grup, entre les quals «Processó», «Cançó de Maulets», «A Miquel Grau» o la immortal «Tio Canya».

Fotografia: Al Tall

La informació local,
nacional i del món,
actualitzada de
manera permanent

Un web per cadascun
dels 1.853 municipis
dels Països Catalans

Informació a mida
per a cada usuari, amb
l'accés personalitzat
per poblacions

EL PUNT AVUI+ Dimecres, 13 de juliol del 2011

INICI AGENDA I CINEMA SERVEIS CANALS PARTICIPACIÓ REGISTRE BLOGS PRESENCIA SORTIM

Portada Territori Societat Punt divers Política Economia Cultura Comunicació Opinió Esports

Rajoy diu a Zapatero que un "president en funcions" no pot generar confiança en l'economia espanyola

El president del govern espanyol li exigeix "respecte institucional" i li recorda que només es pot parlar en aquests termes quan es convoquen les eleccions.

El mandatari socialista assegura que en el segon i tercer trimestre el creixement del PIB "serà una mica més gran".

13/07/11 10:01 - POLÍTICA - MADRID

Moody's rebaixa el deute irlandès al nivell del bo porqueria

L'agència justifica la decisió per la "creixent possibilitat" que el Govern de Dublín necessiti un segon rescat financer.

Una missió de la UE i de l'FMI té previst donar a conèixer aquest dijous a Dublín els resultats del compliment de les condicions del rescat financer irlandès.

13/07/11 07:43 - ECONOMIA - DUBLÍN

Obama adverteix al règim sirí que "ningú es pot ficar amb l'ambaixada" nord-americana

L'avis de la Casa Blanca es produeix després que Clinton afirmés que Assad "no és indispensable".

El consell de seguretat de l'ONU ha exigit a Síria que garanteixi la seguretat de les ambaixades dels Estats Units i França.

13/07/11 11:23 - POLÍTICA - WASHINGTON

Els 185 milions de l'Euromilions se'n van cap a Gran Bretanya

Es tracta del premi més gran repartit pels jocs de la loteria primitiva a Europa.

Els preus baixen una dècima i fixen una inflació anual del 3,3%

Els preus han caigut un 0,1% el mes de juny tant a Catalunya com a la mitjana de la resta de l'Estat

El petroli, el preu del tabac i el dels aliments expliquen el descens de l'índex de preus al consum per segon mes consecutiu

13/07/11 09:55 - POLÍTICA - BARCELONA

Sense pla B

El govern rebutja assumir la proposta d'Òmnium perquè no vol començar a reivindicar el concert econòmic preveient una possible derrota

ERC i SI veuen amb bons ulls la mesura llançada des de l'entitat cultural

Òmnium crida a la rebel·lió fiscal si no hi ha concert

13/07/11 02:00 - POLÍTICA - BARCELONA

Veieu l'edició local de Mataró

- Les retallades a Salut no afectaran els CAP pendents
- PxC donarà suport al govern si no empadrona 'sense papers'
- Als empresaris no els agraden els ajuts que rep la banca
- Els verds no afluïxen a Esparreguera
- Amat fixa una nova plusmarca juvenil en perxa

+ Més...

Canvi de municipi

Tenim 1.853 municipis amb continguts locals. Trieu-ne un:

Municipi... Anar-hi

Llista de municipis

Darrers municipis visitats:

- Mataró
- Fórnois de Matarranya
- Girona
- Banyoles
- Barcelona

Fés Mataró la pàgina d'entrada

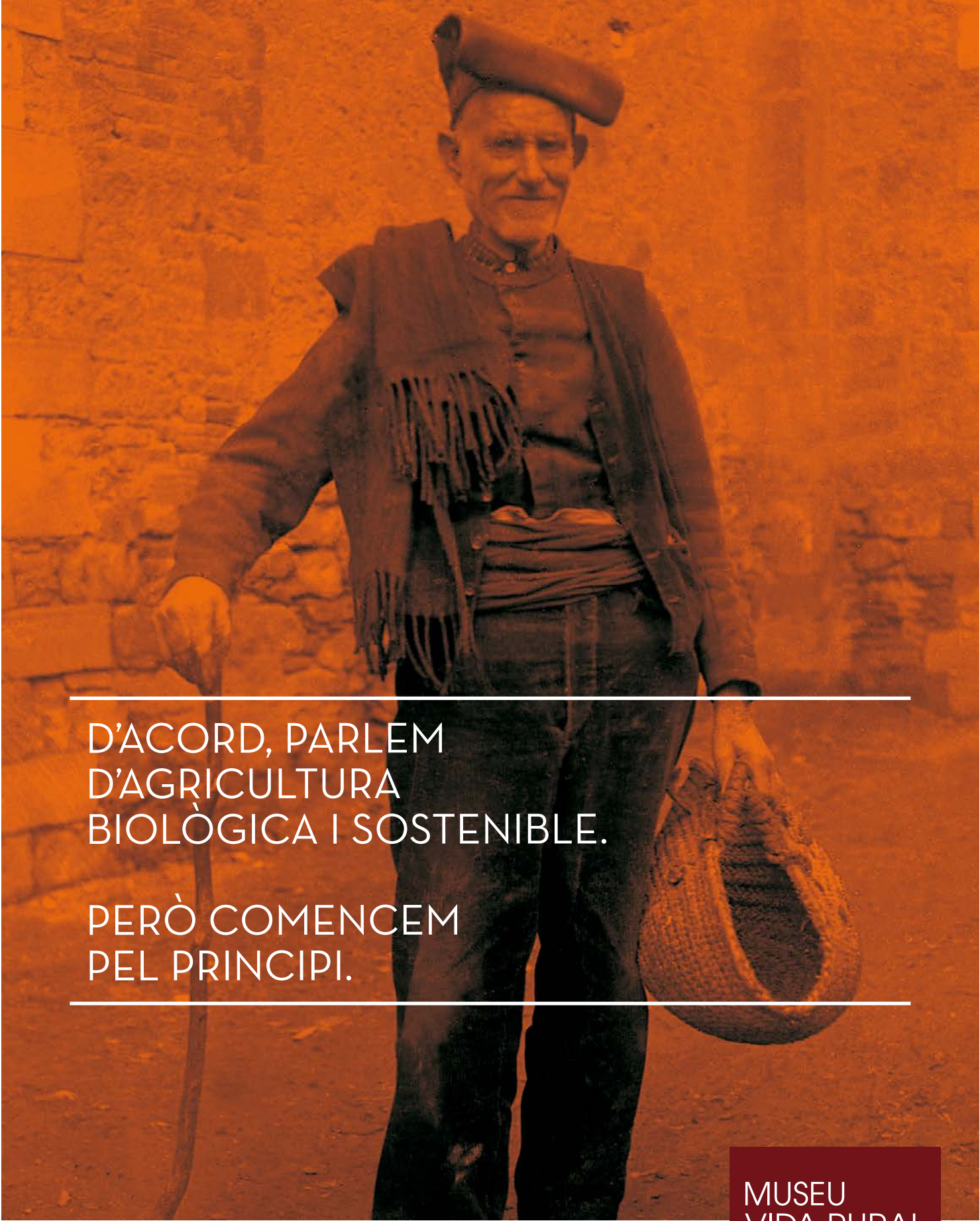
Videos d'actualitat

Tu decideixes fins on vols anar

Ara pots tenir la informació i els serveis de 1.853 municipis dels Països Catalans sense renunciar a les notícies de la resta del món. Només has de prémer el botó d'accés a l'edició local per connectar amb l'actualitat del teu poble o comarca preferents. Tu decideixes fins on vols anar

EL PUNT AVUI+

Descobreix-ho
entra a **elpuntavui.cat**

D'ACORD, PARLEM
D'AGRICULTURA
BIOLÒGICA I SOSTENIBLE.

PERÒ COMENCEM
PEL PRINCIPI.

Segur que un pagès de fa dos segles podria donar-te lliçons sobre coses que ara ens semblen molt modernes: la cultura de l'esforç, el reciclatge, el valor de l'aigua o la sostenibilitat. Vine a comprovar-ho al Museu de la Vida Rural i descobreix un dels discursos museogràfics més moderns i més ben travats del nostre país. Un museu que, mitjançant les instal·lacions més innovadores, s'encarrega de refrescar-nos alguns valors que vénen d'antic, però que cal tenir presents per encarar bé el futur.

MUSEU
VIDA RURAL

L'ESPLUGA DE FRANCOLÍ

www.museuvidarural.cat / info@museuvidarural.cat / T. 977 870 576

PER SABER ON ANEM,
CAL SABER D'ON VENIM.